

XXIV. évfolyam | 2012/2.

HONÉD ALTISZTI F O L Y Ó I R A T

ALTISZTEK HANGJÁN

TARTALOM

Szakmai módon, időszerűen, hagyománytisztelően – az altisztek hangján!	2
Altisztek hangján	3
„Mindent megteszek, hogy tovább öregbítsem a magyar altisztek jó hírét!”	4
Folyamatos kapcsolattartás, naprakész információszolgáltatás	6
„Bízzatok Istenben, tartsátok tisztán a karabélyt, és jöjjetek haza!”	7
Mindig is hittem és éreztem azt, hogy a katonáknak szüksége van a munkámra	8
Az érték bennünk van!	10
A parancsnok döntéseit és az állomány érdekeit egyenként képviselni kell	14
Húsvét jelképei	15
Előttem az utódom	16
Gratulálunk!	18
Játsszon és nyerjen!	18
Családsegítő központok Magyarországon	19
Aki nem gyűjt, az tékozol	20
Retro humor	22
Korunk humora	22

SZAKMAI MÓDON, IDŐSZERŰEN, HAGYOMÁNYTISZTELŐEN – AZ ALTISZTEK HANGJÁN!

A fenti mondat akkor fogalmazódott meg bennem, amikor átvettem a Honvéd Altiszti Folyóirat szerkesztőbizottsági elnöki feladatkörét, és áttekintettem azokat a célkitűzéseket, teendőket, amelyek a folyóirat további szerkesztése, kiadása kapcsán előttünk állnak. A célok elérésének első lépése egy szakmai szerkesztőbizottság felállítása volt. A bizottságba felkért tagok tapasztalata, elkötelezettsége a feladat iránt garanciát jelent vállalásunk megvalósítására. Mi sem tükrözi ezt jobban, mint hogy a bizottság a megalakulását követően azonnal belevetette magát a munkába.

A Honvéd Altiszti Folyóirat az altisztek lapja. A honvédelem rendszerében szolgálatot teljesítő valamennyi altiszt magáénak kell hogy érezze. A Magyar Királyi Honvédség főparancsnoka az induláskor ezekkel a gondolatokkal ajánlotta a lapot az olvasók figyelmébe: „A magyar altiszt remélhetőleg meg fogja találni benne mindazt, ami katonai műveltségének és tudásának fejlesztésére és tovább képzésére szükséges”. A folyóirat első kiadása óta sok idő telt el. Az altiszti folyóirat, az altiszti kar, ahogy a honvédség is, radikális változásokon ment keresztül, mégis, azt gondolom, hogy a fent megfogalmazott gondolatok ma is időszerűek. A Magyar Honvédség vezetésének határozott célkitűzése az altiszti állománykategóriának a honvédség rendszerében történő megerősítése, a jelenleginél szilárdabb alapokra helyezése. Hatókörének, felelősségi területének fokozása, ezzel együtt az állománykategóriát elismerő anyagi és erkölcsi megbecsülés megteremtése, mindenki számára kiszámítható, egyértelmű, következetes életútja, előmeneteli rendszer bevezetése. E célok elérésében komoly szerepet játszhat az altisztek szakmai folyóirata, ezért a vezetés támogatja annak további kiadását.

Az újjáalakult szerkesztőbizottság célkitűzése, hogy olyan fórumot szolgáltatson az altiszti karnak, valamint a lap más olvasóinak, amely ápolja és megjeleníti a honvéd altiszti kar nagy múltú hagyományait, amely hitelesen, az állománykategória szakmai igényeit képviselve, időszerű, aktuális témákat feldolgozva bemutatja az altiszti szolgálat mindennapjait a hazai feladatvégrehajtástól kezdve a missziós szolgálaton keresztül a katonacsaládok hétköznapijaiig.

*Kriston István törzsszászlós,
MH-vezénylőzászlós*

ALTISZTEK HANGJÁN...

A szerkesztőbizottság üzenete – az együttműködés reményében

Kedves Olvasó! A Honvéd Altiszti Folyóirat idei 2. számát kézbe véve – reményeink szerint – érzékeli a lap módosult tartalmi jegyeit és a részben megújult formát. A szerkesztőbizottság az új koncepciót az 1916-ban kiadott „Altiszti Ujság” és az 1934-től megjelent „Honvéd Altiszti Folyóirat” napjainkban is értelmezhető szellemiségének és szabályainak figyelembevételével fogalmazta meg. Ami jottányit sem változott: az elődök dicséretes példáját követve igyekszünk továbbra is értéket közvetíteni. Értéket, amely reményeink szerint maradandó lesz és az olvasó épülését szolgálja. Korabeli megfogalmazásban: „Az ujság célja, hogy a katonának szabad óráiban jó minőségű szórakozást nyújtson, de egyúttal a tudását is emelje, látókörét tágítsa s későbbi foglalkozásához is hasznos útmutatásokat adjon.” (Köszöntő. Altiszti Ujság, 1. évfolyam 1. szám, 1916. augusztus 15. Bécs, 1. o.)

A megújult Honvéd Altiszti Folyóirat három fő rovat köré épül: *hivatalos*, *család* és *szabadidő*. Hivatásunkkal kapcsolatban nemzetközi és hazai írásokat várunk, amelyekben kötelek, illetve egyének által végrehajtott feladatok, események olvashatók. Valljuk, hogy a család támogatása nélkül nehezen beszélhetünk hivatásunk eredményes gyakorlásáról, teljes sikerről. Ezért a katonacsaládok bemutatása mellett várunk olyan képi „megmutatkozást” is, amit szeretne a kedves olvasó másokkal is megismertetni,

ezáltal összetartozásunkat kifejezni és talán erősíteni. E téma területe szinte határtalan: esküvő, gyermekszületés, bérnyújtás – hadd ne soroljuk fel mindet. A döntést az olvasókra bízunk. Nyilvánvaló, hogy hivatásunkat úgy tudjuk legsikeresebben gyakorolni, ha a szabadidőnkben is konstruktív, teljes értékű életet élünk, kapcsolódunk, feltöltődünk. Szándékunk szerint a Szabadidő rovatban olyan altisztek kerülnek „tollvégre”, akik szolgálaton kívüli elfoglaltságukkal, hobbi-jukkal is egyfajta példát mutathatnak társaiknak, nekünk.

A jövőbeni együttműködés szabályait rögzítettük is. Nézzük meg a működési, pontosabban együttműködési elveket:

1. A Honvéd Altiszti Folyóirat szívesen fogad munkatársul mindenkit, aki olyan színvonalú dolgozattal keresi fel, amely a katonai szolgálat bármely ágazatában a tudás növelésére alkalmas.

2. Elsősorban altisztek és tisztsek dolgozatait közöljük. Névtelen, vagy álnév alatt beküldött dolgozat semmilyen körülmények között nem számíthat közlésre. Ha valaki eredeti ötlettel, jó témával rendelkezik, de nem érzi magát eléggé felkészültnek arra, hogy azt írásban is megfogalmazza, jelezze a szerkesztőbizottságnak; mi segítünk a megjelenítésben.

3. A dolgozatok a szerkesztőbizottság címére küldendőek meg (altiszti@hm.gov.hu). Az írás lehetőleg rövid legyen, Times New Roman betűtípus alkalmazásával maximum 7000 karakter, szóközökkel. Hosszabb terjedelmű dolgozatok, több képi anyag közlésére a folyóirat online kiadásában van lehetőség.

4. Kívánatos, hogy a dolgozathoz ábrák (fényképek, vázlatok stb.) is tartozzanak, de azokat a szerzők ne szerkesszék be a szövegbe, hanem külön mellékletként, eredeti formában (jpg, tif stb.) csatolják, megfelelő képaláírással ellátva.

5. A Honvéd Altiszti Folyóirat

nyomatott hasábjain megjelent mindegyik dolgozat szerzője szerény honoráriumban részesül. A dolgozathoz tartozó ábrák díjazása az említett lapoldalak terjedelmébe számít. (Érdekesség: közel 100 évvel ezelőtt az „eredeti munka tisztelt díja nyomtatott oldalankint 6 pengő” volt...)

6. A beküldött írásokon kérjük feltüntetni a szerző nevét, rendfokozatát, beosztását és elérhetőségeit (telefonszám, e-mail cím, laccím).

7. Mindennemű érdeklődés, írásbeli közlés stb., szóval mindaz, amit valaki a szerkesztőbizottság vagy a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak tudomására kíván hozni, a 3. pontban megadott címre küldendő. A szerkesztőbizottság minden megkeresésre igyekszik reagálni.

Kedves Olvasó! A Honvéd Altiszti Folyóirat szerkesztőbizottsága csak akkor képes megvalósítani a kiadvánnyal kapcsolatos céljait, ha kölcsönös együttműködés alakul ki a lapkészítők, a szerzők és az olvasók között, aminek természetesen a legfontosabb jellemzője a bizalom. A Magyar Honvédség vezénylőzászlósaival valamennyien tudják, mit szeretnénk, mit kell tenni, és magukénak érzik a szerkesztőbizottság szándékait. Mottónkhoz híven – *Altisztek hangján* – csak akkor tud a lap megjelenni, ha abban elsődlegesen altisztek írnak altiszteknek. Amennyiben közös munkánkra az altiszti karon kívül más is kíváncsi lesz, és úgy érzi, hogy értéket kap, akkor ezt a siker egy további fontos részeként tarthatjuk majd számon. Mutassuk meg magunkat, mutassuk be, kik vagyunk, írjunk, publikáljunk! Hogy miről? Szolgálatunkról, mindennapi életünkéről. Arról, ami foglalkoztat bennünket, amiben segítséget, támogatást vagy csak meghallgatást szeretnénk kapni. Hallassuk hangunk: *Altisztek hangján*...

Dr. Murinkó Attila mk. alezredes,
a Honvéd Altiszti Folyóirat
szerkesztőbizottságának tagja

„MINDENT MEGTESZEK, HOGY TOVÁBB ÖREGBÍTSEM A MAGYAR ALTISZTEK JÓ HÍRÉT!”

Életrépek Solbiate Olonából, az NRDC-ITA parancsnokságról

Nagy „Bruce” László törzsászlós

Az NRDC-ITA parancsnokság Solbiate Olonában (Milánótól kb. 30 km-re, ÉNy-ra, Lombardia tartomány, Olaszország) található. Ez a többnemzeti szervezet a NATO hét gyorstelepítésű hadtestparancsnokságának egyike, illetve szintén egyike az Olaszországban működő magasabb szintű NATO-parancsnokságoknak. A parancsnokság 2001 novemberében „nyitotta meg kapuit” a NATO magas készenléti erőinek (HRF, High Readiness Forces) egyik elemeként. A katonai szervezet négy manőverhadosztály és mintegy huszonnégy harctámogató és harckiszolgáló elem, feladattól függően 80–100 ezer katona irányítására, vezetésére alkalmas. A gyors telepíthetőség alapkövetelmény, ennek megfelelően az NRDC-ITA már békeidőben rendelkezik az előbb felsorolt szervezetek híradó-informatikai támogatási képességével, valamint tábori elhelyezési és infrastruktúrális eszköztárával. Ezen csapatok egyike a debreceni MH 5. Bocskai István Lövészdandár harccsoportja. A parancsnoksághoz békeidőben mintegy 2000 civil és katona tartozik közvetlenül, 15 különböző országból.

A parancsnokság megalakítását követően, 2002 óta szolgálnak magyar katonák itt. Jelenleg öt magyar

altiszti helyünk van. Jómagam 2009. július 9-e óta teljesítek szolgálatot a parancsnokságon mint a hadműveleti divízió G5 (hosszú távú műveleti tervezés) részlegének hadműveleti beosztott altisztje. Az idáig vezető út meglehetősen hosszú volt számomra. 1987-ben kezdtem katonai pályafutásomat mint katonai szakközépiskolai növendék. Az iskola elvégzése után dolgoztam kiképző szakasparancsnokként, majd rövid ideig szolgálatvezetőként. 1996 szeptembere után az MH 25/88 Könnyű Vegyes Zászlóaljnál és elődjeinél a lövész rajparancsnoktól a zászlóalj vezénylőzászlósiig számos beosztásban szolgáltam. A zászlóaljnál eltöltött 13 év is kellett ahhoz, hogy végül is NATO-beosztásba kerülhettem. Az itteni szolgálatom alatt tanulhattam, sőt külföldön is képezhettem magam több alkalommal és több országban is. Az Egyesült Államokban sikerült elvégezni a kiképző őrmesteri (Drill Sergeant), a Ranger és vezénylőzászlósi (Sergeant Major) tanfolyamokat, melyek nagyban meghatározták további katonai pályafutásomat.

Természetesen a missziók sem maradtak ki az életemből. Szolgáltam Cipruson 18 hónapot katonai rendszeként, Irakban szintén másfél évet az NTM-I kötelékében, az

Iraki Katonai Akadémián század vezénylőzászlósként, majd század kiképző tanácsadóként, és legutoljára, az MH PRT-5 kontingens vezénylőzászlósa voltam Afganisztánban, ahol 6 hónapot szolgáltam. Így mindösszesen több mint három és fél évet töltöttem különböző hadműveleti területeken. Természetesen a fentieket nem azért írtam le, hogy „fényezzem” magam, sokkal inkább, hogy rávilágítsak arra: egy NATO-beosztásba történő kiválasztás folyamán nagyon is fontos, hogy ne „zöldfülű”, az angol nyelvet nem megfelelő biztonsággal használó, nemzetközi tapasztalat nélküli személyek legyenek a nyerők – mert sajnos e téren is vannak negatív tapasztalataim.

Ennyi bevezető után nézzük meg, hogy mit is csinál egy hadműveleti beosztott a G5 részlegen. Én ezt a beosztást két külön részre bontanám, és teljesen elvonatkoztatnám a hivatalos munkaköri leírástól. Nem azért, mert a munkaköri leírásban foglaltak nem igazak, hanem mert az abban foglaltaknál sokkal többet kell teljesíteni. Ez a megállapítás főleg akkor igaz, amikor a mindennapi teendőket látom el, irodai környezetben. Alapvetően egy több irányba elágazó adminisztrációs beosztásnak kell megfelelni. A feladatok közé tartozik például a napi létszámjelentés, a részlegnél dolgozó tisztek munkájának mindenirányú segítése, utazásaik szervezése, NATO-dokumentumok kezelése, tárolása, kiadása stb. Ezt a munkát otthon személyügyi, ügyviteli és írnoki beosztásban szolgáló altisztek végzik. Ez tehát a hivatalos oldal. A realitás? Sokkal több. Amellett, hogy ezt a beosztást ellátom, más számos „mellékbeosztás” is az én felelősségem (TASO – Terminal Area Security Officer, BSO – Branch Security Officer, BDCO – Branch Document Control Officer, BIMO – Branch Information Management Officer).

Együtt a család

Ezek a beosztások szintén napi feladatok elvégzését követelik a beosztást betöltőtől: a részlegesen található informatikai eszközök üzemképességének fenntartását, nyilvántartását, javíttatását, cseréjét; NATO-dokumentumokkal kapcsolatos biztonsági előírások ismeretét, illetve az állománnyal történő ismertetését, azok végrehajtásának ellenőrzését; a részlegesen található helyiségek biztonsági előírásoknak megfelelő zártságát, a biztonsági széfek zártságának ellenőrzését, a biztonsági kódok bizonyos időközönkénti cseréjét és még sorolhatnám. Egy másik nem hivatalos pozíció, melyet betöltök, a nemzeti rangidős altiszt beosztás. Minden nemzet delegál egy altisztet a „Rangidős Tiszthelyettes” bizottságba. Ez a kis közösség segít a parancsnokság vezénylőzászlósának az altiszt állománykategóriát érintő kérdések megvitatásában, különböző intézkedések, szabályzók kiadásában, illetve azok végrehajtásában. Ezenkívül negyedévente megválasztja a legjobb altisztet és legénységi rendfokozatú katonát, majd évente szintén a legjobb. Ezen túlmenően programokat szervez az altiszt állománynak és családtagjainak; ilyen például a nagy sikerű altiszt bál, amelyet tavaly decemberben rendeztünk.

A másik „fele” a beosztásnak akkor elevenedik meg, amikor a parancsnokság gyakorlaton vesz részt, mely a helyőrség elhagyásával jár. Természetesen a gyakorlaton használt anyagok, eszközök és minden egyéb készletezése, előkészítése is rám tartozik. De ez a része, legalábbis az én számomra, a jobbik fele a beosztásnak. Ebben az esetben igazán hadműveleti beosztottként lehet dolgozni, lévén hogy térképek rajzolása, naprakészé tétele, jelentések írása teszi ki a napi munkát. Ebben a szerepkörben sokkal jobban érzem magam, mert a korábbi beosztásaimra emlékeztem.

Még mielőtt valaki „sajnálni” kezdene, hogy itt milyen sokat kell tenni a munka elismeréséért, töredelmesen bevallom: ha akarjuk, jut idő másra is. Tudtam, tudok időt szakítani önképzésre is. Tavaly januárban befejeztem főiskolai

tanulmányaimat és sikeresen államvizsgáztam. Ezen felbuzdulva, 2011 szeptemberében megkezdtem egyetemi tanulmányaimat; úgy tervezem, hogy a misszióm végeztével már egyetemi diplomával fogok rendelkezni. A másik nagyon fontos dolog, amit ki szeretnék emelni, a fizikai felkészítés. Mindenki számára biztosított az idő és adottak a megfelelő létesítmények ahhoz, hogy karbantartsa fizikai állapotát. Számos lehetőség van arra, hogy az itt dolgozók a parancsnokság valamelyik sportszakosztályában sportoljanak. Én tagja vagyok az úszó-, futó- és bújárszakosztálynak. Ezek mellett kerékpározok és

szétek olaszul a kikerkezéskor, nem ismerték a helyi kultúrát, a helyi szokásokat stb. Nekik többszörösen göröngyös volt az út addig, amíg el tudták magukat fogadtatni az iskolában, míg elsajátították a helyi nyelvet, és a közösségbe tartozónak érezhették magukat. Mindezek ellenére nagyon remélem, hogy amikor a negyedik év végén (2013 nyarán) hazamegyünk, csak a szépre és jóra fogunk emlékezni, és el tudjuk fedni az átélt nehézségeket, megpróbáltatásokat.

A misszió végéig még egy nagy feladat vár ránk és családjainkra. Jövőre a parancsnokság nagy része Afganisztánban fog szol-

Egy amerikai tanfolyamárssal Irakban

CrossFit-ezek. A szakosztályok nem csak azt biztosítják, hogy az ember szabadidejében, akár családtagjával együtt sportoljon, részt vegyen versenyeken, hanem azt is, hogy képezze magát. A szakosztályok különböző tanfolyamokat is kínálnak, kedvezményes áron.

A család az egyik legfontosabb eleme az ittlétnek. A családtagokra különösen nagy megpróbáltatás vár! Az első időszak (első év) a legbonyolultabb és legnehezebb. Az esetek nagy többségében a kiküldött társa nem beszél a helyi nyelvet (ez igaz a kiküldöttre is), de előfordul, hogy még angolul sem kommunikál. Ez a megállapítás a gyermekekre, főleg az általános iskoláskorúakra is igaz. Nekem négy fiam van, közülük három iskoláskorú. Természetesen nem be-

gálatot teljesíteni az ISAF HQ- és IJC-parancsnokságokon, 6 hónap időtartamban. Ez alól nem kivétel az itt szolgáló magyar közösség sem. Mind a négy itt lévő magyar altisztet különböző beosztásokban alkalmazzák majd. Jómagam nagyon várom már a missziót, mert egy olyan szintű beosztást fogok ellátni, amit ismereteim szerint még magyar altiszt soha nem töltött be. Ha minden jól alakul, akkor jövő januártól az IJC műveleti központjának leszek az első tiszthelyettese. Ez egy igazán nagy szakmai kihívást jelent számomra. Mindent megteszek annak érdekében, hogy nemzetközi környezetben tovább öregbítsem a magyar altisztek jó hírét!

Nagy „Bruce” László törzszászlós,
HQ NRDC-ITA, Solbiate Olona,
nemzeti rangidős altiszt

FOLYAMATOS KAPCSOLATTARTÁS, NAPRAKÉSZ INFORMÁCIÓSZOLGÁLTATÁS

Látogatás a nyugat-balkáni hadszíntéren

2012. február utolsó napjaiban Domján László vezérőrnagy, az MH ÖHP parancsnoka delegáció élén látogatást tett a nyugat-balkáni hadszíntéren. A célállomások Szarajevó és Pristina voltak, ahol az EUFOR- és a KFOR-erők állomásoznak. A delegáció tagja volt Sáfár Albert dandártábornok, az MH ÖHP Légierő Haderőnem főnöke, Huszár Csaba százados, az MH ÖHP Műveletirányító Főnökség beosztott tisztje és Tóth László főtörzszászlós, az MH ÖHP vezénylőzászlósa.

Az utazás a kecskeméti repülőbázison kezdődött, ahol a delegáció egy AN-26 típusú szállítógéppel indult el Szarajevó nemzetközi repülőtérre. A leszállást követően a Szarajevóban szolgálatot teljesítő magyar kontingens parancsnoka és a nemzeti rangidős fogadta a delegációt. Az EUFOR-látogatás fő eseménye a magyar nemzeti rangidős feladatok átadás-átvétele volt. Az ünnepélyes állománygyűlésen Domján László vezérőrnagy méltatta a szolgálatát befejező és hazatérő Gulyás Zoltán dandártábornokot, és köszöntötte a helyét átvevő Siposs Ernő Péter dandártábornokot. Ezzel együtt megtörtént az EUFOR-erők törzsfőnöki beosztásának a váltása is.

A program szerint ezután az EUFOR-tábor bejárását hajtottuk végre. Megtekintettük a magyar kontingens elhelyezési körleteit,

és ahol lehetőség volt, beszélgettünk a katonákkal. A kontingens parancsnoka jelentést tett az ÖHP parancsnokának a feladatrendszeréről és az átadás-átvételről, melyet nem sokkal előtte hajtottak végre. Megállapítottuk, hogy katonáink a lehetőségekhez mérten jó körülmények között végzik feladataikat. Az elhelyezés és az ellátás is megfelelő. Ennek megemlézése azért is fontos, mert ez az első olyan váltás, amely feladatait szabadságotatás nélkül hajtja végre, így az élet- és munkakörülmények jelentősen befolyásolják a missziós állomány mindennapjait és szolgálatellátásuk minőségét. A látogatás végén a Magyar Házban jó hangulatú, kötetlen beszélgetésen vettek részt a delegáció, valamint a törzstiszti csoport tagjai. Másnap repülőgéppel továbbutaztunk Pristinába,

ahol a magyar KFOR-kontingens és a KFOR HQ-n szolgáló magyar állománnyal való találkozás szerepelt a programban.

Tapasztalataim szerint mindkét parancsnokságon rendkívül nagyra értékelik a magyar katonák felkészültségét és az általuk végrehajtott feladatokat. Szó volt a balkáni helyzetről és ottani szerepvállalásunk jövőjéről, a lehetőségekről és a kilátásokról. A KFOR-kontingens parancsnokának jelentése előtt a velük közösen szolgáló portugál katonákkal és parancsnokukkal volt találkozó, majd egy technikai bemutatót nézhettünk meg. Ezután az ÖHP parancsnoka állománygyűlést tartott a magyar kontingens tagjai számára, ahol a hazai helyzetről, az itthon folyó munkáról beszélt. A rendelkezésre álló szűk időkeret miatt sajnos ez a látogatás is hamar befejeződött, és indultunk is vissza Magyarországra.

A látogatás tapasztalatait röviden összefoglalva elmondhatom, hogy felkészült, kiváló katonák teljesítenek szolgálatot mindkét helyen. A vezénylőkkel történt megbeszélés során kiemeltük a folyamatos kapcsolattartás fontosságát, hogy a szolgálatot teljesítő állomány is naprakész információkat kapjon az itthoni eseményekről. Megkértem a vezető altiszti állomány képviselőit, hogy cikkekkel, beszámolókkal segítsék a Honvéd Altiszti Folyóirat munkáját kinttartózkodásuk alatt, ezzel is tájékoztatva az állományt a missziós területen végzett munkáról. Itt szeretnék külön köszönetet mondani Inoka Zoltán zászlósnek azért a segítségért, amit számunkra nyújtott a látogatás ideje alatt. Bízom abban, hogy katonáink a misszió végeztével épen, egészségesen, tapasztalatokkal gazdagon fognak hazaérkezni alakulatukhoz, és hasznosítani fogják azokat az ismereteket, amelyekre missziós szolgálatuk során tesznek szert.

Tóth László főtörzszászlós

„BÍZZATOK ISTENBEN, TARTSÁTOK TISZTÁN A KARABÉLYT, ÉS JÖJJETEK HAZA!”

Kálinger Roland százados katolikus tábori lelkész Szolnokon teljesíti szolgálatát. Jól ismeri a lőfegyvereket, használni sem rest, hiszen elismert vadász hírében áll. Több missziót megjárta, nemrég tért haza Afganisztánból. Féléves szolgálatáról kérdeztem az atyát.

– Kedves Rozsé – ha jól tudom, így szólítanak a katonák –, miért megy egy pap, egy lelkész katonai misszióba?

– A tábori lelkész az olajozóember. A misszió egy precíz, olajozott szerkezet. Minden apró részének van valamilyen fontos szerepe, feladata benne. Ebben a szerkezetben, kontingensben, tehát nincsen fontos és kevésbé fontos beosztás. A tábori lelkész feladata, hogy nézze ezt a szerkezetet, észrevegye, ha porszem kerül bele, akár kő vagy kavics, és kezelje, olajozza a problémát. A fogaskerekeket helyre teszi: az embereket meghallgatja örömeikkel és gondjaikkal együtt, és ha kell, akár segít a megoldásokban is.

– Mi jelent kihívást egy tábori lelkésznek, konkrétan mi volt neked kihívás Afganisztánban?

– A tábori lelkésznek nem csak a saját felekezetéhez tartozó katonákhoz van küldetése, hanem a kontingens valamennyi tagjához, sőt még világnézettől függetlenül is. Nem csak azokkal kell jó kapcsolatot kiépíteni, akik járnak misére, hanem azokkal is, akik magukról azt vallották, hogy nem hisznek, sőt nem is érdeklő őket a vallás. Igazi kihívást az jelentett, hogy olyan programokat, beszélgetéseket kellett

szervezni, melyek iránt nemcsak a vallásukat gyakorlók, hanem a közömbösök is érdeklődtek.

– Mit csinál egy tábori lelkész egy katonai misszióban?

– Engedd meg, hogy kérdésekkel válaszoljak a kérdésedre. Melyik misszióban, melyik tábori lelkész? Nincs két egyforma misszió, és nincs két egyforma lelkész sem. A katonák elfogadják, sőt igénylik a lelkész jelenlétét, ha látják, ha érzik, hogy értük, velük dolgozik. Tudod, ez azt jelenti, hogy az első és legfőbb feladat: a lehető legtöbbet a katonák között lenni. Akár gyakorlaton, felkészülésen, feladatban, edzőteremben vagy a játék kikapcsolódása közben. Aztán nem szabad elfeledkezni arról, hogy a lelkésznek egyházi feladatai is vannak, és mindig akad a katonák közt olyan, aki nemcsak hívő, hanem vallásgyakorló is. Számukra lelkészi feladat a szentmisék tartása, keresztelőre vagy elsóáldozásra való felkészítés, a szentségek kiszolgáltatása.

– Milyen kérdéssel, problémával fordulhatott hozzád egy katona?

– Szinte bármilyen ügyben megkereshettek, és bizony sokan meg is kerestek. A konkrét problémákról nem szólnék, mivel a bizalom alapja a titoktartás, legyen elég annyi,

hogy voltak örömök és bánatok, amiket a srácok megosztottak velem.

– Egy tábori lelkész érez félelmet?

– Nem! Nem találkoztam olyan katonával, aki félt volna az afganisztáni helyzet vagy a feladatok miatt. Az meg, hogy féltették a családjukat, aggódtak a gyermekük egészsége miatt, szomorúak voltak egy halálesettel kapcsolatban, természetes. Félni én sem félttem. Két ízben volt furcsa nyomasztó érzésem, mely megerősítette bennem, hogy műveleti területen vagyunk és a figyelmünk nem lankadhat egy pillanatra sem. A félelem a katona ellensége. Az a katona, aki fél, nem tud jó döntéseket hozni, nem tud cselekedni úgy, ahogy és amikor kell. A Biblia sok ezer éves tapasztalata és tanítása is az, hogy „ne félj!”.

– Zárjuk a beszélgetést egy korábbi, missziós területről küldött üzenetteddel, mely nagy sikert aratott a katonák körében. Emlékszel még a szavaidra?

– Hogyne, idézem. „Az első, ami fontos, hogy ne féljete! Ne csak az ellenségtől, hanem attól sem, hogy otthon hagyjátok szeretteiteket. Akit szeretnek, arra várni fognak. Fontos, hogy tudjátok, jó célért dolgoztok. Fontos, hogy megtaláljátok az itt élő emberekben és ebben az országban az értéket. Az itteni emberek hite példaértékű. Ne csak a rosszat lássátok bennük és abban a világban, ahová kerültök, hanem vegyete észre az ezernyi jót is. Töltsétek ki hasznosan az időt, és ha esetleg egy tábori lelkésszel találkoztok, ne menjete el mellette, mert értete van ott. Bízatek Istenben, tartsátok tisztán a karabélyt, és jöjete haza!”

– Most is ugyanezt üzennéd a hadműveleti területre indulóknak?

– Most is, kiegészítve azzal: legyünk nagyon figyelmesek, érzékenyek az ott élő emberek hite iránt. Vegyünk komolyan a felelősségünket: fegyverrel szolgálunk, és ez nagyobb figyelmet, összpontosítást, toleranciát kíván tőlünk.

Markovics Milán Mór

Rozsé atya gyerekek gyűrűjében

MINDIG IS HITTEM ÉS ÉREZTEM AZT, HOGY A KATONÁKNAK SZÜKSÉGE VAN A MUNKÁMRA

Katonából lelkész vagy lelkészből katona?

Folyóiratunk szerkesztőbizottsági tagjai közül engem ért az a megtiszteltetés, hogy interjút készítettem Jákob János ezredessel, a Honvédelmi Minisztérium Tábori Lelkészi Szolgálat frissen felszentelt protestáns tábori püspökével. Több volt ez egy megtisztelő feladatnál; egy kötetlen, felszabadult, sok helyütt bensőséges baráti beszélgetést folytattam vele. E beszélgetés tulajdonképpen 16 évvel ezelőtt, a Magyar Műszaki Kontingens balkáni missziója alatt kezdődött. Mostani újratalálkozásunk első pillanatában világossá vált számomra, hogy csak a rendfokozat, a státus változott meg, és persze közben eltelt 16 év, de a tisztelet ugyanaz maradt. Az interjúnak különleges apropót ad, hogy Schmitt Pál köztársasági elnök – a honvédelmi miniszter előterjesztésére – nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából dandártábornokká nevezte ki Jákob ezredest.

– Püspök atya! Az első dolog, ami nagyon érdekel, hogyan lett a lelkészből katona? Volt-e bármilyen meghatározó előzménye annak, hogy a protestáns tábori lelkészi szolgálat püspöke lett?

– 1983 februárjában vonultam be sorkatonai szolgálatra az akkor még MN 1715 elnevezésű alakulathoz, amely a mai díszzászlóalj jogelődje volt, és itt szolgáltam 18 hónapot sorkatonaként. Az első időszak végén, vagyis amikor a „kopasz” időszakom letelt, parancsnokaim kiemelték tisztesnek, és november hónapban tizedesi rendfokozatba léptettek elő. Öregkatonaként szakaszvezető lettem, és leszerelésem alkalmából mint sorállományú őrmester hagytam el a hadsereg kötelékét. A kiképzőszázadtól szereltem le. El sem tudom neked mondani azt, hogy egyszerű falusi emberként hogyan éltem meg, mikor a század elé kiállt a törzsőrmester úr, a szolgálatvezetőnk, és azt mondta: Katonák! Csend, rend, fegyelem, tisztaság! Ez a pár szó, amit elmondott, végigfutott a századon. Zömmel vidéki emberek voltunk, és egyáltalán nem okozott gondot azonosulni ezekkel az elvárásokkal, mert hasonló szellemben neveltek fel bennünket a szüleink is. Például a csendet el kell tudni fogadni, és igazából vágytunk is rá. A rendet pedig megkövetelték, öregkatonaként is úgy szereltünk le, tisztések vagy rendfokozat nélküli katonák egyaránt, hogy az utolsó pillanatig be volt stokizva a szekrényünk. Annyira beleivódott az emberbe

Az első találkozás 1996-ban, még az IFOR kötelékében (Jákob János őrnagy, Balog Sándor törzsőrmester, Gosztolai Géza őrnagy)

a rend szeretete, hogy így utólag visszatekintve csak hálás vagyok azért, amit megtanultam. A csend, rend, fegyelem és természetesen a tisztaság mind olyan fogalmak, dolgok, amelyeket egy férfiembernek egész élete során szükséges alkalmaznia. Itt utalnék a sorkatonai szolgálat nagy hiányára. Mert az a társadalomban bosszulja meg magát, ha egy férfi nem tanulja meg, hogy magát és környezetét tisztán tartsa és ezt másoktól is megkövetelje. Az hatással lesz magánéletére, családjára és ezáltal az egész társadalomra is; e nélkül nincs rend. Azok, akik nem tanulják meg elfogadni más éjszakai fogcsikorgatását, horkolását, társaik különböző életfelfogását, a családban és a társadalomban is nehezen fognak tudni alkalmazkodni, beilleszkedni. Olyan volt ez, mint manapság a missziós szolgálat, ahol az életterek beszűkülnek, mindenki próbálja elfogadni a tőle különbözőt, és így a másik elfogadása által alakul ki az

együvé tartozás érzése, az igazi csapatszellem.

– Püspök úr, azt gondolom, hogy sokan és talán egyre többen vagyunk ezen a véleményen.

– Katonás kifejezéssel élve az egyesharcos-képzés jellemzi a mai magyar társadalmat. Magamnak élek, magamért élek, és nincs közösségi szerepvállalás. A sorkatonai múltammal kapcsolatban még szeretném elmondani, hogy a mai napig a fülemben csengenek volt zászlóaljparancsnokom leszerelésünkkel elhangzott szavai. Sudár István őrnagy úr volt akkor a díszzászlóalj parancsnoka, és a következőket mondta nekünk elköszönéskor. „Uraim, önök holnaptól civil emberek. Egyet kérek önöktől, akik már voltak óvodások, kisiskolások, középiskolások és most már katonák is. Ha visszamennek a falujukba, már katonaviselt emberekként fognak önökre tekinteni. Azt kérem maguktól, ha családot akarnak alapítani, ne egyszerűen szerelmet és szeretőt keressenek, hanem jó feleséget és anyát a gyermekeiknek.” A mai napig emlékszem erre az útravalóra. Gyakorlatilag a parancsnokaink innét tekintettek ránk férfiként: ezek most már emberek, kétszen vannak a társadalom számára, kibocsájtathatók.

– Hogyan alakult az élete a leszerelés után, és mikor dőlt el, hogy egyházi pályára lép?

– Be kell valljam, sorkatonaként nagyon megérintett ez a világ, a katonaság belső tartása és pozitívumai, ugyanakkor az a mögöttes töl-

tés, ami akkor jellemezte, számomra nagyon idegen volt. Sorkatonai szolgálatom végén megkínáltak a továbbszolgálat lehetőségével; igazság szerint egy kicsi hajsza választotta el az igent a nemtől. Így leszereltem, de a hadsereg a mai napig mély nyomokat hagyott bennem, természetesen pozitív értelemben. Keresztyén családban nevelkedtem fel, ez soha és sehol nem volt titok, de akkor még nem létezett tábori lelkészi szolgálat. Igazából a sorkatonai éveim alatt már megfogalmazódott bennem ennek lehetősége. Valójában ott bent döntöttem el és határoztam arról, hogy lelkész leszek. Kemény 9 plusz 2 évet tanultam azért, hogy elérkezzek oda, ahová szerettem volna. Amikor 1993-ban elvégeztem a teológiát, már hallottuk, hogy létrehozzák a tábori lelkészi szolgálatot, és amikor 1994-ben elkezdtem segédlelkészi éveimet, létre is jött ez a szolgálat. Jóformán én itt, a hadseregben kezdtem lelkészi pályafutásomat.

– **Ejtsünk néhány szót a missziókról, a múltról és a jövőbeni tervekről, lehetőségekről.**

– A második tábori lelkész voltam az IFOR-ban. A mai napig is szeretettel gondolok vissza azokra az időkre, parancsnokokra, emberekre. Nagyon jó érzésekkel emlékezem vissza Darók József ezredes úrra. Máig követnivaló példa, mennyire sajátjaként kezelte a kontingens összességét, és itt nem az anyagi javakra, hanem a személyi állományra gondolok. Minden este a jó gazda vagy a jó apa szemével körbejárta birtokát. Megnézte az utolsó konténert is, ha kellett, figyelmeztetett, hogy hamarosan takarodó, és ha ideje engedte, rendfokozattól függetlenül bármikor, bárhol, bárkivel leült beszélgetni. Legutoljára 2010-ben voltam misszióban, a szarajevói EUFOR-misszióban; nagyon jól éreztem magam. Mindig is hittem és éreztem azt, hogy a katonának szüksége van a munkámra, valamint azt is, hogy elfogadnak engem. Szinte szárnyaltam, még akkor is, mikor már visszatértem a szolgálatból. Hihetetlenül feltölt, ha emberek között lehetek és ha bármi segíthetek nekik. Látnod az asztalom sarkán ezt a kis szobrot?

Jézus megmossa tanítványa lábát. Ez az én feladatomban, itthon és kint is. Ez szimbolizálja számomra a tábori lelkészi szolgálatot. Ez az én feladatomban elsősorban, megértetni mindenkiel, hogy miért vagyok ott velük. Másodsorban pedig elérni azt, hogy vallási vagy felekezeti hovatartozás nélkül forduljanak hozzám, átvitt értelemben véve bárki rám zúdíthassa „minden szennyét, mocskát”. Nagyon szeretek túrázni és ki is használom a lehetőségeket. Ha valahol találunk egy forrást, mindig az az első, hogy megtisztítjuk a hordaléktól, a lehullott falevelektől. Hiszen egy forrás csak akkor tudja beteljesíteni célját, ha mindig tiszta víz folyik belőle; ilyen az emberi lélek is. Mindig szívesen elkísértem az állományt a kiképzési feladatokra, és ott éreztem mindig igazán, hogy a helyemen vagyok. Feladat-végrehajtás közben lehet a legjobban megfigyelni, ki az, aki megfáradt, ki az, aki lógatja az orrát és kit kell este felkeresni. Azért, hogy megpróbáljak segíteni neki, ha mással nem, akkor azzal, hogy elmondhassa valakinek, ami a lelkét nyomja. Számos különleges missziós emléket őrzök. Például azokat a keresztelőket, amelyek nemcsak a résztvevőket, hanem engem is megérintettek. Volt olyan keresztelő, ahol a megkeresztelt mögött nyolc katonatársa állt, és nyolcan fogták a keresztelőtálat, ami ezáltal úgy remegett, hogy félt volt, elejtik. Nagyon komolyan vették a szertartást, és ez mindig igen megható. Nagyon szeretnék még misszióba kijutni, de a beosztásomból adódó feladatokból már most látszik, erre elég kicsi esélyem lesz.

– **Püspök atya, hogyan látja a honvédelem eszméjének ügyét a mai társadalomban?**

– Nagyon örülök annak, hogy napjainkban egyre több iskolában van igény a honvédelmi oktatásra mint tananyagra. Az a cél, hogy az iskolákban ez a fajta hazafias nevelés és katonai szemlélet megjelenjen, és ez nagyon fontos. Már csak azért is, mert ha a szervezett oktatás netán megszűnne, előbb vagy utóbb igényként megjelenne a társadalomban, ha másképpen nem, úgynevezett vadhajtásként, hiszen

A tábori püspök és a szerző 2012-ben

a férfiember többségében ott van ez a láng.

– **Hogyan ítéli meg az altisztek korábbi és mai helyzetét, elfogadottságát?**

– Állást foglalni nem tudok és nem is tisztem, de szembetűnő a változás, folyamatos fejlődést tapasztalok e téren. Beszélhetünk a vezénylőzászlósi rendszerről is, hiszen te is az vagy, vagy az altiszti támogató csatorna működtetésének fontosságáról. Egyre nagyobb és fontosabb szerep hárul az altiszti állományra. Régen is ők alkották a honvédség gerincét és ma is. Nagyon érdekes a különbség: régen, sorkatonaként, szinte csak a századunknál szolgáló altisztekkel találkoztunk, a problémák megoldása a tisztikarra hárult. Mára ez egészen megváltozott. Az altiszteknek ugyanúgy bizonyítaniuk kell lefelé és fölfelé is, sok esetben a feladatok, az esetleges gondok megoldása is az ő feladatuk. A legénységi állományt vezetik, inspirálják, támogatják, csak azokkal a problémákkal fordulnak a parancsnokokhoz, amelyek már túlmutatnak a képességeiken és a lehetőségeiken. Sokrétűekké váltak az altisztek, nemcsak a szakmai, hanem az emberi problémák megoldása terén is. Erősíteni kell ezt a rendszert, mint például a vezénylőzászlósokét, mert jóval többek ők már, mint katonai vezetők. Sok esetben nemcsak a katonai, hanem az emberi problémák megoldása is rájuk vár.

– **Köszönöm, Püspök atya. Sok erőt és egészséget kívánok ahhoz, hogy még nagyon hosszú ideig szolgálhassa Istent, a hazát és szolgálhasson minket, katonákat.**

Balog Sándor törzszászlós

AZ ÉRTÉK BENNÜNK VAN!

Katonanők a hadseregben

– Mondok egy évszámot: 1999. Mi jut eszébe erről Vargáné Ittes Mária őrnagynak, közismertebb nevén Mayának?

– Elsőként az, hogy a Magyar Honvédség márciusban a NATO tagja lett. Természetesen vannak személyes kötődésű emlékeim is erről az évről, ugyanis ebben az időszakban az Altiszti Akadémia Előkészítő Törzsében dolgoztam. A szervezet parancsnoka dr. Tompa János mk. dandártábornok volt. A tábornok úr vezetésével egy 10 fős csapat nagy erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy az akkori terveket követve, 2000. szeptember 1-jén, Szentendrén megalakuljon az Altiszti Akadémia. Ez akkor különböző okok miatt sajnos nem valósult meg, de a törzs munkájának egyik eredményeként a Magyar Honvédségben rendszeresítették a vezénylőzászlósi beosztást, valamint lerakták a beosztáshoz tartozó feladatrendszer alapját. Ezt megelőzte a NATO-tagországok tiszthelyettesi és vezénylőzászlósi rendszerének tanulmányozása. Nehéz volt beilleszteni és elfogadtatni – a magyar hagyományokban nem fellelhető – vezénylőzászlósi rendszert. Ennek ellenére, a munka első „látható” eredményeként 2000 őszén, elsőként az MH Légierő Vezérkarnál, kinevezték az első vezénylőzászlóst, Magasdi Györgyöt. Majd ezt követően a többi alakulatnál is rendszeresítették, illetve feltöltötték a vezénylőzászlósi beosztásokat. A Magyar Honvédség első vezénylőzászlósát, Bogdán Tibor zászlóst 2003-ban nevezték ki.

– Hogyan született meg a tiszthelyetteseknek szóló kiadvány gondolata és valósult meg a szándék?

– Maradandó „alkotásnak” tartom a Honvéd Altiszti Folyóirat újbóli beindítását. Dr. Tompa János dandártábornok szinte kimeríthetetlen energiával küzdött az újság érdekében. A kollégák pedig kitartó történelmi kutatást végeztek a folyóirat múltjával és a jutasi altisztképzővel kapcsolatban. Több egyeztetés, költ-

A Központi Tiszthelyettes Szakképző Iskola avatási ünnepsége záró díszmeneténél élén 2002. július 15-én

ségvetési tárgyalás és egy irodalmi pályázat előzte meg a folyóirat újraindítását. Az irodalmi pályázaton nyert írások kerültek bele később a Honvéd Altiszti Folyóirat mutatószámába. Az a megtiszteltetés ért, hogy Fodor Lajos vezérezredes, a Magyar Honvédség parancsnoka, vezérkarfőnök nyitó gondolatait követően az én, Az érték bennünk van című cikkemmel kezdődik a bemutatkozó szám.

– Milyen egyéb feladatai voltak még az előkészítő törzsnek?

– Az Altiszti Akadémia Előkészítő Törzsének az egyik fő célkitűzése volt a megújuló tiszthelyettesképzés rendszerének kidolgozása. A képzési rendszer bevezetését megelőzte egy 6 hónapos „kísérleti” képzés, amit az erre a célra létrehozott század hajtott végre. A század parancsnoka Mező András százados volt. Katonai kiképzésük során az altisztjelöltek egy része informatikai képzést is kapott, aminek a végén OKJ-s számítógép-kezelői vizsgát tettek. Ebben a képzésben mint oktató vettem részt. 2000 őszén az Altiszti Akadémia Előkészítő Törzs megszűnt, és felváltotta a Központi Tiszthelyettes Szakképző Iskola előkészítését végző munkacsoport. Ez a szervezet folytatta a megkezdett munkát, Tánccs Mihály ezredes úr vezetésével. Az Altiszti Akadémia létrehozására kidolgozott terveket, a kidolgozott képzési rendszert sajnos nem vezették be. A tiszthelyettesképzés mégis nagy változáson ment keresztül. Megszűnt a Budapesti Katonai Szakképző Iskola és Kollégium, a Szentendrei Katonai Szakképző Iskola és Kollégium, valamint a Szolno-

ki Katonai Középiskola. A három szervezet összevonásával jött létre Szentendrén az ország egyetlen tiszthelyettesképző iskolája.

– A már említett Az érték bennünk van című írásban utal azokra az értékekre, melyek fontosak egy tiszthelyettes, mai terminológia szerint altiszt számára. Milyen értékeket tartott fontosnak katonai pályafutása során?

– Az én katonai pályafutásom, ha lehet ezt mondani, nem volt szokványos. Életem első 12 évét egészen más területen töltöttem el. Az egészségügyben dolgoztam, ahol megtanultam, hogy az emberi élet mennyire törekeny. Láttam új életet születni, fiatal és idős életet elmenni. Láttam lött, szúrt, roncsolt sebeket. Ezekben az években megvívtam mindennap a magam háborúját a fájdalommal, a kétségbeeséssel és a betegségekkel küzdő emberek között. Itt tanultam meg gyors döntéseket hozni: hogyha probléma adódik, azt minél előbb, minél körültekintőbben és a tudásom legjavával meg kell oldani, mert ha habozom, az egy ember életébe kerülhet.

1996-ban kerültem az akkori Kossuth Lajos Katonai Főiskolára, majd később, 1999-től az Altiszti Akadémia Előkészítő Törzsében kaptam beosztást. 2001 és 2008 között a tiszthelyettesképzés alma materében, Szentendrén, különböző beosztásokban teljesítettem szolgálatot. Ahogyan szakmailag egyre több képzésben vettem részt, a beosztásaim is ezzel együtt változtak. A Szentendrén eltöltött 12 év alatt előadó, ügykezelő, kiképző, informatikai szakoktató, oktató, majd

részlegvezető-helyettes beosztásokat láttam el. Úgy is mondhatnám, a ranglétra aljáról indultam és 12 év alatt a századosi rendfokozatig jutottam. A katonai karrierhez nemcsak kitartó munka, de szerencse is kell. A tiszti rendfokozatot egy új szakmai képzésnek, a katonai informatikai rendszerüzemeltető ágazatnak köszönhetem az MH Kinizsi Pál Tiszthelyettes Szakképző Iskolában. Nem volt megfelelő számú szakképzett oktató, így felajánlották nekem az oktatói beosztást, amit mint informatikai szakoktató, már több éven keresztül oktattam.

– Mint láthatjuk, a karrierje mindenképpen szépen ível. Milyen gondolatokat lehetne ehhez társítani, ha úgy tetszik tanácsokat adni?

– Sok-sok munka, kitartás és folyamatos önképzés kell a katonai pályafutáshoz. Az eddig eltelt időszak alatt sok katona kollégával és több előjáróval dolgoztam közvetlenül együtt. Mindenkitől tanultam valamit. Volt, akitől a kitartást, követendő vezetői stílust, bajtársiasságot, eredményesen működő csapatmunkát. Nemcsak a pozitív, de a negatív példákából is sokat lehet tanulni. A szólás azt mondja: „a bölcs ember mások kárán tanul”. Az elmúlt évek során arra törekedtem, hogy ne kövessem el azokat a hibákat, amiket mások előttem már elkövettek, kétes helyzetekben általában mindig jó döntést hoztam eddig. A tiszthelyettesi pályafutásom egyik kiemelkedő eseménye

volt, amikor 2002. július 15-én, a Központi Tiszthelyettes Szakképző Iskola tiszthelyettes-avatási ünnepségén a Hősök terére a lányok alkotta századot én vezethettem fel a katonai eskü letételére. A másik meghatározó élmény, amikor beválasztottak az Altiszti Folyóirat szerkesztőbizottságába, aminek 8 éven át, 2008-ig tagja voltam.

– Ilyen intenzív munkatempó, és ahogy érzékelhető, elhivatottság mellett, hogy lehet a családnak is a gondját viselni?

– Nagyon nehéz volt. A gyerekeim, Ádám és Evelin akkor voltak kicsik, amikor nagyon aktívan kellett dolgoznom, tanulnom. Így munkaidő után próbáltam csak a gyerekekkel foglalkozni, és amikor elaludtak, én éjfélig tanultam, vagy a következő cikkemen dolgoztam. Természetesen a férjem is sokat segített ebben az időszakban, de mivel ő is katona, Varga András ezredes, eléggé elfoglalt család voltunk, vagyunk. A gyermekeink mára már felnőttek, tanulnak, dolgoznak. Bár én szeretném, de ők egyelőre nem akarnak a honvédségnél szolgálni, más elképzelésük van a jövőjükre vonatkozóan.

– Ennyi elfoglaltság mellett maradt egyáltalán idő másra, például valamilyen hobbirra?

– A hobbiim szerencsére a sport, aminek hasznát veszem a fizikai felméréseknél. Szeretek futni és úszni, és ha marad időm, olvasok vagy megnézek egy jó filmet.

– Kedves Maya! Hogyan tekint vissza az eddigi karrierjére. Megérte állománykategóriát váltani? Most, őrnagyként, főtisztként melyek azok a gondolatok, amelyek a jelennek és a jövővel kapcsolatban foglalkoztatják?

– Hogy megérte-e? Nem lehet sem igennel, sem nemmel válaszolni. Nagyon aktív tiszthelyettes voltam, úgy éreztem mindenki megbecsült és számíthatott rám. Nagyon szerettem a munkámat, és szerettem tiszthelyettesnek és katonának lenni. A sorakozókat, az ünnepi megemlékezéseket, a tiszthelyettes-avatást, a dunai árvízi védekezés hihetetlenül hideg hajnalait, a csapatban dolgozás élményeit, a katonai löbajnokságokat, háromtusaverse nyeket. Szerettem, mert egy csapatot alkottunk, mi tiszthelyettesek is. Nem volt könnyű az állománykategória-váltás. Sokak szemében szállka lettem. Akik egyik nap még kedveltek, azok másnap átmentek az út túloldalára, hogy ne kelljen tisztelni nekem. De nem volt ezzel sem probléma, 2-3 hónap elteltével elfogadtak; rájöttek, hogy a rendfokozatom, a beosztásom megváltozott, de a személyiségem nem. Összességében azt mondanám, hogy egész más érzés altisztnak, zászlósnak lenni. Úgy gondolom, nagyobb az összetartás, a csapatmunka. Tisztként sokkal önállóbb munkát kell végezni, nagyobb szakmai felkészültség szükséges. 2008-tól a Honvéd Vezérkar Haderőtervezési Csoportfőnökség állományában, a Grób János ezredes által vezetett Haderő-szervezési Osztályon főtisztként dolgozom. A beosztásom maradéktalan betöltése érdekében jelenleg a Nemzeti Közsolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Védelmi Igazgatási Szak mesterképzésén vagyok utolsó éves hallgató. Azt mondanám, hogyha nem fizetésből élnénk, akkor nem érné meg altisztból tiszti beosztásra váltani. Még egy tanács: ne a saját alakulatánál legyen tiszta a tiszthelyettesből (altisztból), mert sokkal többet kell bizonyítania, hogy elfogadják vezetőnek azok az altisztek, zászlósok, akik előző héten még előjárói voltak.

Murinkó Attila mk. alezredes

Férjével a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem bálján

TÓTH LÁSZLÓ
FTZLS., MH ÖHP

KRISTON ISTVÁN
TZLS., MH-VEZÉNYLŐZASZLÓS

ÁSZTALOS SÁNDOR
TZLS., MH TD

BALOG SÁNDOR
TZLS., MH LEK

BEREK ZSOLT
TZLS., MH PBR

BEZSENYI TAMÁS
ZLS., MH 59. RB

BOGYA SÁNDOR
TZLS., MH KPTSZI

KALAMÁR DEZSŐ
FTZLS., MH 12. RE

KASZAB ZOLTÁN
TZLS., MH 34. KMZ

KEMPELEN BALÁZS
FTZLS., MH 54. RE

KOLLÁR LÁSZLÓ
ZLS., MH 37. MÜE

PÁSZTOR ROBERT GÉZA
ZLS., MH LEJŐ

SÁRI ZSOLT
ZLS., MH KKK

SASHALMI ZOLTÁN
TZLS., MH AA

A Magyar Honvédség vezénylőzászlósai 2012

FARKAS RÓBERT
TZLS., MH 25. LDD

GERVAI JÁNOS
TZLS., MH BHKK

GOBÁNYI ISTVÁN
TZLS., MH 64. BSZJLE

HARANGOZÓ KORNEL
TZLS., MH LZ

HORVÁTH GÉZA ROLAND
TZLS., MH BTKK

KOLOZSVÁRI SÁNDOR
TZLS., MH GEOSZ

KOVÁCS MIKLÓS
ZLS., MH VEK

NAGY LÁSZLÓ
TZLS., MH 25/88. KVZ

NÉGYESI TIBOR
TZLS., MH 43. HVTE

PAPP ANDRÁS
TZLS., MH 5. LDD

SOLTÉSZ JÁNOS
TZLS., MH 93. VVZ

SZABÓ OTTÓ
TZLS., MH LVIK

SZABÓFI ZOLTÁN
TZLS., MH GAVIK

TIGYI ISTVÁN ZSOLT
TZLS., MH 86. SZHB

TÓTH ZOLTÁN
TZLS., MH CKELMK

Mesterségem címere: vezénylőzászlós

A PARANCSNOK DÖNTÉSEIT ÉS AZ ÁLLOMÁNY ÉRDEKEIT EGYARÁNT KÉPVISELNI KELL

Papp András törzszászlós, az MH 5. Bocskai István Lövészdandár vezénylőzászlósa

A Honvéd Altiszti Folyóirat zászlajára tűzte a Magyar Honvédség katonai szervezetei vezénylőzászlósainak bemutatását. Elsőként Debrecenbe látogattunk, ahol a Magyar Honvédség Összhaderőnemi Parancsnokságának legnagyobb katonai szervezete, az MH 5. Bocskai István Lövészdandár található. Katonái országhatárainkon belül és azon túl is büszkén képviselik azt a katonai értéket, ami az „Ötös Bocskaira” méltán jellemző. Ezen értékek kialakításában, szinten tartásában és további fejlesztésében nyújt a dandár parancsnokának nélkülözhetetlen segítséget Papp András törzszászlós, a dandár vezénylőzászlósa.

Papp András törzszászlós

Papp törzszászlós 1977. augusztus 19-én született Vásárosnaményban. A családban őt megelőzőleg senki nem fertőződött meg a lőpor illattal. Ő az első, aki hivatásszerűen esküdött fel a haza fegyveres védelmére. Egy alkalommal Nyíregyházán járó édesapja hozott a korábbi hadkiegészítő parancsnokságról szinte véletlenül egy prospektust a harckocsizó-csapatokról. Ez a pár oldalas tájékoztató kiadvány annyira

felkeltette András érdeklődését, hogy később édesapjával személyesen is felkeresték az irodát, ahol széles körű tájékoztatást kaptak a Magyar Honvédségről, valamint a Nyíregyházán működő honvéd kollégiumba való bekerülés lehetőségeiről. Itt dőlt el véglegesen András jövője, innentől kezdve már csak és kizárólag erre koncentrált a pályaválasztás során.

A sikeres felvételi eljárást követően 1991-ben kezdte meg tanulmányait a II. Rákóczi Ferenc Honvéd Kollégiumban Nyíregyházán. A kollégium megszűnését követően az egi Lenkey János Honvéd Gimnáziumban szerezte meg az érettségi bizonyítványt. 1995-ben jelentkezett a Kossuth Lajos Katonai Főiskola harckocsizó tiszt szakára, és ezzel párhuzamosan az iskola tiszthelyettesképző karának harckocsizó szakára. Az összesített felvételi pontszámok kiértékelése után végül az egyéves harckocsizó tiszthelyettesi szakra vették fel. A félévi vizsgákat követően, igyekezvén a lakóhelyéhez legközelebb eső harckocsialegységhez kerülni, Debrecen jelölte meg első számú célpontjának. Tekintettel arra, hogy kitartóan ragaszkodott ezen elképzeléséhez, az iskola elvégzése után 1996-ban Debrecenbe került az MH 5. Bocskai István Gépesített Lövészdandárhoz, és az 1. Harckocsi Zászlóalj 1. Harckocsi Századának 3. harckocsiszakasz-parancsnoka lett.

Sok betanulási idő nem állt rendelkezésére: a zászlóaljnál és a századnál lévő parancsnoki állomány már nagyon várta a fiatalok érkezését a meglévő szakaszparancsnoki létszámihiányok miatt, így a beosztással járó feladatokat nagyon rövid idő alatt el kellett sajátítania. Még ugyanebben az évben érkeztek meg a belorusz T-72-es harckocsik is az alegységhez, amelyeknek átvizsgálása és rendszerbe állítása

Egy kis nosztalgia

sa kemény és embert próbáló feladat volt. Amellett, hogy rövid idő alatt meg kellett tanulni az új harckocsitípus paramétereit, kezelését, a meglévő sorkatonai állomány (akik esetenként több évvel voltak idősebbek kiképzőiknél) tiszteletét is ki kellett vinni. Parancsnokainak visszajelzései, valamint a később elért sikerek azt mutatták, jó úton jár. A szakaszparancsnoki beosztás feladatrendszeréből adódóan már a beosztásba helyezést követően tudatosult Papp őrmesterben, hogy mit jelent vezetőnek lenni, és hogy parancsnokként melyek a vele szemben támasztott követelmények. Véleménye szerint ez részben tanulható, ám nagy szerepe van benne az ember személyiségének, beállítottságának is. Elmondása szerint vezetőként egyszerre kell figyelni a ránk bízott emberekre, technikai eszközökre.

András első találkozása a vezénylőzászlósi rendszerrel 2000 nyarára-őszére tehető. A folyamatos állománytábla-változások kapcsán ez év december elsején került az 1. Harckocsi Zászlóalj 1. Harckocsi Század, század vezénylőzászlósi beosztásba. Ez az időszak még a kezdeti stádiuma volt a vezénylőzászlósi rendszernek Magyar Honvédség-szinten, úgyhogy „szárnypróbálgatások” jellemezték a beosztásban a munkát. Egyrésztől egyfajta törés volt ez az életében, hiszen fel kellett adnia a korábbi „csumplis tankos életet”, de így utólag erre visszagondolva nem bánta meg a váltást. A közvetlen parancsnokokkal közösen sike-

rült kialakítani egyfajta elképzelést erről a beosztásról, valamint arról, hogy mit is várnak el egy század vezénylőzászlóstól. A későbbiek folyamán érkező számos pozitív visszajelzés mind a parancsnoki, mind pedig a beosztott állomány irányából megerősítette a vezénylőzászlósi beosztásban végzett tevékenységnek létjogosultságát.

Papp törzszászlós hitvallása szerint nagyon fontos, hogy a vezénylőzászlós tisztában legyen azzal, hogy az ő beosztása bizalmi beosztás. Minden helyzetben ennek tudatában kell cselekednie, hitelesen kell beszélnie bármilyen fórumon. Mindig az adott szintű parancsnok által meghatározott célkitűzések elérése érdekében kell dolgoznia, a parancsnok döntésének előkészítését minden eszközzel támogatnia kell. Ugyanakkor a beosztott állományt tudnia kell képviselni a parancsnok előtt úgy, hogy közben mindenkor a szervezet érdekeit tartsa szem előtt. Naprakésznek kell lennie az alegységek, a szervezet feladataiban, hiszen bármikor javaslattal kell tudnia előállni a parancsnok felé az esetlegesen felmerülő problémák kiküszöbölése érdekében vagy a mindennapi élet számos más területén. Minden körülmények között meg kell őrizni a hitelességét, és így emelt fővel állhat az adott szintű parancsnok mögött.

András nős, két gyermek apja. Szabadidejét túlnyomó részben a családdal tölti, és egy kis szabadtéri grillezésre bármikor kapható. A jövőt tekintve szeretné még jó ideig támogatni a Magyar Honvédség vezénylőzászlósi rendszerét, mint ahogy azt a jelenlegi beosztásában eltelt két és fél év alatt már többször megtette. Úgy érzi, még jó pár évig képes aktívan szolgálni dandár vezénylőzászlósként a jelenlegi beosztásában Debrecenben, a Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lovászdandár kötelékében. Értve és követve az elfogadott humánpolitikai elveket, kész további tanulmányokat folytatni, vagy esetleg beosztást váltani, ha azt a szervezeti érdek vagy az új életpályamodell a jövőben megkívánja.

Berek Zsolt törzszászlós,
MH PBRT-vezénylőzászlós

HÚSVÉT JELKÉPEI

Húsvétkor Jézus Krisztus halottai-ból való feltámadását ünnepeljük. A Messiás Lázár feltámasztása után ünnepélyesen bevonul Jeruzsálembe (virágvasárnap), ahol önként vállalja a szenvedést és a kereszthalált (nagy-péntek). Majd vasárnap hajnalban már a feltámadott Krisztussal találkoznak a kenethozó asszonyok. Hitünk szempontjából a legfontosabb ünnepen sok népi jelkép is jelen van életünkben. Tudjuk-e, mit jelentenek?

Barka. Régen virágvasárnap előtt a gyerekek barkát szedtek (fűzfaberke). Nálunk ez helyettesítette a pálmaágakat, melyekkel a zsidó gyermekek Jézust köszöntötték Jeruzsálemben. A megszentelt barkát virágvasárnap hazaviszik, vázába teszik, és húsvétkor hímes tojásokat akasztanak rá. Kész is van a tojásfa.

Tojás. A tojás ősi termékenységszimbólum, a születés, a teremtés, a megújulás jelképe, és a feltámadás szimbóluma. Amint a tojásból új élet kel, úgy támad föl Krisztus is sírjából az emberek megváltására. A tojás piros színe Krisztusnak az emberiségért kiontott vérére emlékeztet.

Bárány. A húsvéti bárány a fegyvertelenség szimbóluma a vadállatokkal szemben. Az Egyiptomból való szabaduláskor a zsidók egy éves bárány vérént kenték az ajtóikra, hogy a halál angyala ne pusztítsa el az elsőszülötteiket. Jézus kereszttáldozatának előképe volt, hisz halálával megmentett minket az örök haláltól.

Húsvéti nyúl. Eredete kissé bizonytalan. Nálunk német hatásra honosodott meg. Egy ógermán legenda szerint a tapsifüles valamikor madár volt, de magára haragította az alvilág istennőjét, aki neveltséges nagy fülű lényvé változtatta. Ezért

ugrál a nyúl, mint sok madár, és ezért tojik tojást... Más verzió szerint egy fordítási hibáról van szó. A németeknél eredetileg gyöngytyúk tojta a hímes tojást. A németben mindössze egyetlen betű különbözteti meg a nyulat a gyöngytyúktól, valaki pedig félrefordította a szót. Bármelyiket is nézzük, szegény nyuszinak nincs bibliai eredetű köze a húsvéhoz.

Csibe. A tojásból előbújó új élet Krisztus feltámadásának szimbóluma. A kotlós több tojásra ülve, majd csibéit terelgetve, nevelgetve jelenti a keresztyének egységét. Mint a kotlós a csibéit, úgy gyűjti egybe az emberiséget Jézus az örök életre.

Kereplő. Mivel a harangok nagy-pénteken Rómába szállnak, a csendet jelképezik. Senki nem szólt Jézus érdekében, amikor elítélték és megölték, ezért némulnak el a harangok, s csak húsvét hajnaltól szólalnak meg újra. A harangszót helyettesíti a kereplő.

Pászkaszenteles. A pászka a héber peszach – kimenet, szabadulás – szóból származik és a húsvétkor megszentelt ételeket jelenti. Egy kosárba készítenek sonkát, kolbászt, sárgatúrót, vajot, tojást, vörösbort, kalácsot, amit a pap húsvét vasárnap megszentel. Ezeket az ételeket nagyböjtben nem fogyasztották, ezért is nagy öröm a szentelt ételek élvezete.

Adjon Isten mindnyájunknak testi-lelki megújulást húsvét szent ünnepén.

Szentesi Csaba tábori lelkész

ELŐTTEM AZ UTÓDOM

Katonacsaládok a honvédségben

Tizenkét éve vezénylőzászlósnak lenni, azt hiszem, mindenképpen hiteles bizonyítéka annak, hogy Tóth László főtörzszászlós, az MH Összhaderőnemi Parancsnokság vezénylőzászlósa ismeri ennek a beosztásnak minden csínját-bínját.

– Különleges állomásokkal teli, mozgalmas karriert futottál be pályád eddigi, közel három évtizedében.

– Amikor harminc évvel ezelőtt mint sorkatona felvettem a surranót, a hadseregünket még Magyar Néphadseregnek hívták. Szigethalmon a Duna Légvédelmi Rakétadandár helyi rakétaosztályánál szolgáltam órkatona, majd jelzőrendszer-kezelői beosztásokban. Leszerelésem után visszatértem a Pestvidéki Gépgyárba, ahol civil szakmában, repülőgép-szerelőként dolgoztam. 1984-ben mint pályakezdő őrmester, repülőgép-mechanikus kerültem Kecskemétre az akkori repülőezredhez, és ott töltöttem el huszonöt évet különböző beosztásokban. Úgy hiszem, hogy édesapám büszke lett volna rám, hiszen öt évig a Magyar Néphadsereg légierijében szolgált. Biztos vagyok benne, hogy tőle örököltém a repülés szeretetét. A tiszthelyettes az idő tájt érdekes helyet foglalt el a sorban. Pár évvel korábban a repülőgépeket még tiszték szolgálták ki, és a tiszthelyettes csak segítő lehetett mellettük. Azonban teltek az évek, és a tiszthelyettesek be tudták bizonyítani, hogy mi mindenre képesek valójában, így a gépek közvetlen kiszolgálása az ő feladatuk lett. A tiszték ellenőri szerepet kaptak. Nagyon szerettük a munkánkat, és nem kíméltük magunkat sosem, ha a gépről volt szó. Ennek meg is lett az eredménye, hiszen 1993-ban részt vehettünk Krasznodarban a MiG-29 típusanfolyamon. Életem egyik meghatározó eseménye volt az a pár hónap, amit ott tölthettem el kollégáimmal együtt.

– Aztán elkezdődtek a külföldi települések, egymást érték a repülőnapok, NATO- és PfP- gyakorlatok.

– Rengeteget utaztunk, dolgoztunk. Évente több helyen megfordultunk, és mindenhol nagy örömmel fogadtak minket. A repülés az életem volt, mert minden pillanatát élveztem; természetesen így vagyok ezzel ma is. Semmihez nem fogható élmény a gépek szerelése, és a tudat, hogy a munka eredményeként a több tonna fémből egyszer csak igazi repülőgép lesz, ami felszáll, és hiba nélkül visszajön. Fanatikusnak kell lennie az embernek egy kicsit. Mind a mai napig meghatározó számomra a repülőgép és a repülés, még akkor is, ha kissé elszakadtam tőle. Elég, ha azt mondom, hogy számomra a kerozin illata olyan, mint egy jó parfüm.

– Egykori ejtőernyősként én magam is azonosulni tudok ezzel az élménnyel. Azt hiszem, hogy a karriered következő állomása egy kicsit vérfrissítésként érkezett.

– 1998-ban lehetőséget kaptam arra, hogy az Egyesült Államokba utazzam és ott az US Army Libby NCO Academy oktatási rendszerén belül részt vehessek egy Technical Engineer Supervisor képzésen. Akkor ez egy nagyon ritka és értékes képzésnek minősült, hiszen csak minden második évben indult ilyen kurzus, és összesen 12 fő vehetett rajta részt. A képzés első része, a nyelvi felkészítés San Antonióban volt, és utána utaztam

Ifjabb Tóth László szerződéses űrvezető a repülőgép szerelmese

Tóth László főtörzszászlós büszke két katona családtagjára

el Fort Leonard Woodba, az amerikai haderő engineer központjába. Természetesen ez az időszak is meghatározó volt az életemben. Itt kezdtem el behatóbban foglalkozni a tiszthelyettes mint katonai vezető feladattal. Igaz, hogy ez a kurzus szakmai volt, de az időtartam jelentős részét az általános vezetői ismeretek – humán erőforrás-gazdálkodási, management és project kontroll – elsajátítása tette ki. A csoportunk vizsgamunkája egyébként egy tábori ideiglenes repülőter megtervezése volt, amit a kurzus végén egy bizottság előtt kellett bemutatni.

– A visszaérkezést követően hogyan folytatódott az itthoni munka?

– A tanfolyam után visszakerültem Kecskemétre és folytattam a munkámat. Egy dolog azonban változott. 2000-t írtunk, új gondolatok jelentek meg a honvédségben, és szándék is mutatkozott egyfajta szemléletváltásra. Azon kaptam magam, hogy rendszeresen kapok berendelőket az akkori személyügyi főcsoportfőnökségre különféle megbeszélésekre. A fő téma a vezetőtiszthelyettes-rendszer és annak hazai honosítása volt. Érvek, ellenérvek, viták, javaslatok, kidolgozások, majd újabb viták és még újabb javaslatok következtek. Mi néhányan, akik akkor már láttuk külföldön a szisztéma működését, megszámlálhatatlanul sok ötlettel

éltünk. Ez nem csak nekünk volt új, hanem az akkori vezető állományának is, de az itt dolgozó CUBIC-csoport tagjai mindenben bátorítottak és segítettek bennünket. Gyakorlatilag elmondhatom, hogy bizonyos fokig történelmet írtunk azokban a napokban, a honvédség egy új fejezete kezdődött el ott és akkor, legalábbis a tiszthelyettesi vonalon. A CUBIC-csoport minden tőle telhetőt megtett azért, hogy létrejöjjön a tiszthelyettesi támogató rendszer. Minden alkalommal, amikor egy ilyen megbeszélésről hazaérkeztem a repülőbázisra és megtettem a jelentésemet a történekről, érdekes fogadtatása volt az elhangzottaknak. Szerencsémre a bázisparancsnok, Pintér Zoltán, akkor még dandártábornok tudta, értette, hogy miről beszélek, és teljes mértékben támogatót mindenben. Azon vettem magam észre, hogy egyre jobban belemerülök az alaku-

Tóth főtörzszászlós veje, Frank Attila őrzető jelenleg Pápán szolgál

lat irányításába, egyre több dologban kéri ki a véleményemet. Egyszer csak érkezett a felkérés, hogy Nápolyba, a NATO Dél-európai Légierő Parancsnokságára keresnek rangidős tiszthelyettest. Parancsnokom engem jelölt, és így kikerültem a hároméves külszolgálatra.

– Nápolyt látni és meghalni. Bizony ismerjük ezt a mondást. Ezzel én magam is tudok azonosulni, hiszen 2004-től veled együtt szolgáltam a JFC Naples állományában.

Tóth László és fia a repülőtér betonján

– Ami ott legjobban megfogott, az az életfelfogás. A könnyed, nem rohanó, nem idegeskedő tempó. Ez alól kivétel, ha kocsiba ül az ember. Akkor mindenki siet valahová. Sosem értettem meg ezt. Érdekes volt látni, hogy mennyit számított az adott szó, amit egy igazi férfias kézfogással pecsételtek meg. Természetesen ez a három év nem csak humor, móka és kacagás volt, hiszen dolgozni ment ki az ember. Az új eljárások, új metodika, és nem utolsósorban a nemzetközi környezet és az ott végzett munka sokat követelt mindenkitől.

– Térjünk vissza a mába. Hol helyezed el a pályáiven a jelenlegi beosztásodat?

– Elmondhatom, hogy az eddigi pályám során a jelenlegi beosztásom különös állomás. A fő célom jelenleg az, hogy az eddig megszerzett tudást át tudjam adni mindenkinek. Sok mindent meg lehet tanulni a könyvekből, tanfolyamokon, azonban egy dolog biztosan a legfontosabb, ez pedig a tapasztalat, azok összegyűjtése, elemzése és átadása. Egyébként ennek a beosztásnak köszönhetően kapcsolódtam be a Honvéd Altiszti folyóirat szerkesztésébe és számos cikket is megjelentettem.

– Ha jól értettem, a Technical Engineering Supervisor iskola volt az, ami képzés szempontjából megadta a vezénylőzászlósi beosztáshoz szükséges megfelelő alapot. Hogyan lehetne ezt összehasonlítani a CSM Academy-vel? Azzal az amerikai iskolával, melyet több, a Magyar Honvédségben szolgáló vezénylőzászlós elvégzett.

– Nagyon sok hasonlóság és rengeteg különbség van a két iskola kö-

zött. A supervisor iskola természetesen inkább a szakmai anyagokat részesítette előnyben. Ugyanakkor sokat foglalkoztunk katonai vezetői ismeretekkel. A USASMA elsősorban katonai vezetőket képez. Megmondom őszintén, nemigen lehet párhuzamot vonni a két képzés között, még akkor sem, ha nagyon sok ponton vannak kapcsolódások. Ami viszont igaz: amikor az ember elvégzi ezeket a tanfolyamokat, óriási szemléletbeli váltást él át.

– Ennek a színes katonai pályának, jól ívelő karriernek volt valamiféle hatása a környezetedre, konkrétan a családtagjaidra?

– Természetesen. Úgy gondolom, hogy ennek lett a következménye, hogy a fiam most a kecskeméti repülőbázison szolgál, jelenleg szerződéses állományban, és minden vágya, hogy mechanikus lehessen. Ennyi év távlatából talán elmondhatom: számos olyan alkalom volt, amikor a körülmények úgy alakultak, hogy velem lehetett bizonyos gyakorlatokon, szakmai rendezvényeken. Például egy közös gyakorlat alkalmával az amerikai műszaki kollégák beindították neki a segédhajtóművet csak azért, hogy tudja mozgatni a kormányokat egy Herculesen. Számtalan alkalommal néztem, mikor mit csinálok a gépen. És kérdezett, szinte megállás nélkül. Mindig szerette a repülőket és a repülést. A vejem szintén katona. Ő Pápán szolgál. Az eddigi visszajelzések alapján szeretik és elismerik a munkáját. Komoly tervei vannak a honvédségen belül, és ezt én nagyra értékelem. Nagyon büszke vagyok mindkettőjükre, remélem, hogy sikerül megvalósítaniuk álmaikat. A fiam mechanikus szeretne lenni, a

Tóth főtorzszászlós egyik hobbija a motorozás

vejem pedig úgy gondolja, hogy a katonáskodást mint életpályát választja majd. Mindketten szeretnének altisztek lenni, és ezért meg is tesznek mindent. Természetesen figyelemmel kísérem pályájuk alakulását. Egyrészt, mert személyesen érintett vagyok, és ezért nem mindegy, hogy mi történik velük. Másrészt, mert rajtuk keresztül is megismerhetem a jelenleg szolgáló katonák gondolatait, érzéseit és esetleges problémáit. Ez segít abban, hogy olyan jövőképet alakítsunk ki, ami mindenki számára elfogadható és ténylegesen ösztönző lesz.

– A fokozott munkatempó, a családdal való apai és mondhatni szakmai törődés mellett van idő a hobbiddal is foglalkozni?

– A szabadidőm nem igazán sok, de ezt a keveset igyekszem úgy eltölteni, hogy igazából feltöltődjek. Vannak kedvenc időtöltéseim. Az egyik az amatőr csillagászat. A legnagyobb hobbi talán a motorozás. Van egy kis chopperem, és amikor csak tehetem, járom vele az utakat. Élvezem a szelet, a tájat, és azt, hogy megyek, mehetek. Nagyon ki tud kapcsolni fizikálisan és mentálisan is. Itt meg kell említenem, hogy a honvédségen belül működik egy motorosklub, amely évente több közös túrát szervez a tagoknak. Kiválasztunk egy célpontot, a vezetőség megszervezi mindent, amit kell, és nekiindulunk. A lehetőségeket kihasználva olyan helyekre megyünk el, amelyeknek van történelmi, katonai jelentősége, így egyben egyfajta szakmai továbbképzést is kapunk, adunk saját magunknak. Ha valaki kedvet érez, bármikor csatlakozhat. A harmadik elfoglaltság a zene. Ahogy mondják, Pink Floyd

forever, a legnagyobb, leghosszabb ideje tartó „szerelem”. Ezenkívül a második talán a Rammstein. Lenyűgöz az erő, ami ebben a zenekarban és az ilyen stílusú zenében van. A budapesti koncertjük pedig maga volt a csoda. De a kedvencek között említhetem Isao Tomita, Jean Michel Jarre és a többiek elektronikus zenéjét. Elektronikus zeneszerkesztő programok segítségével ott-hon én is szoktam kisebb szetteket összeállítani, a magam szórakoztatására.

– Milyen terveid, elképzeléseid vannak az altiszti állománycsoport jövőjével, illetve a saját személyes szakmai életutaddal kapcsolatban?

– Örülök, hogy elindult az Altiszti Akadémia. Jó lenne, ha az idősebb altisztek nagyobb számban jelennének meg oktatói, tanfolyam-igazgatói beosztásokban. Úgy látom, hogy a katonai felső vezetés elfogadná ezt a megoldást. Nagyon jó lenne a képzés szempontjából, hiszen igazából mi tudjuk azt, hogy milyennek kell lennie egy jó altisztnak és mi a csapatok elvárása ezen a téren. A mai világban különösen fontos, hogy ne veszítsük el a hitünket. Tegyük a dolgunkat úgy, mint eddig tettük, és nem fogjuk megbánni, hogy katonák vagyunk, voltunk. Én hiszem azt, hogy eljön az idő, amikor a katona ténylegesen elfoglalhatja azt a helyet, szerepet a társadalomban, ami valójában megilleti. Ezen dolgozunk jelenleg mindannyian. Úgyszintén lényeges dolog, hogy keresse mindenki a vezénylőzászlósát. Ötletekkel, javaslatokkal tessék őket bombázni. Dolgozzunk együtt, összefogva, és az eredmények nem maradnak el. Ebben biztos vagyok. Nem szabad elmenni a lehetőségek mellett, hanem ki kell használni őket. Nem szabad felülni a folyosón hallottaknak, hanem kérdezni kell és meg kell várni a hiteles információkat. Ahogy repülő berkekben mondják, rossz kérdés nincs, csak rossz válasz. A mi feladatunk az, hogy ne legyenek rossz válaszok. Ennyit az állománycsoport helyzetéről, jövőjéről. Személyes tervem pedig az, hogy segítsen fiamat, vejemet az elképzeléseik megvalósításában.

M.A.

Gratulálunk!

2012. március 6-án megszületett Pinkóczy Luca és Mátyás. A boldog apuka Pinkóczy Jenő

szakaszvezető, az MH Pápa Bázisrepülőtér logisztikai századának gépjárművezetője.

Valamennyi altiszt kolléga nevében is gratulálunk az örömteli családi eseményhez.

A szerkesztőbizottság

Játsszon és nyerjen!

1. Melyik évben volt az első hősök napi egyházi szertartás?
2. Mikor jelent meg Miklósi László *Magyar hősök öt világrészen* című műve?
3. A közelmúltban magyar katonák megmentették több amerikai katona életét Afganisztánban. Pontosan mikor történt ez?
4. Hány ország alkotja a NATO-t?
5. Az MH Altiszti Akadémia csapatkarjelzésének „központi motívumaként” az összes altiszthez kapcsolódik egy tárgy. Mi ez?

Küldje be az altiszti@hm.gov.hu címre a választ (a levélben tüntesse fel nevét, rendfokozatát, beosztását és alakulatát). A helyes megfejtők között öt Zrínyi-könyvet sorsolunk ki.

Bogya Sándor Mihály törzszászlós

CSALÁDSEGÍTŐ KÖZPONTOK MAGYARORSZÁGON

A családsegítő központok a civil társadalomban a családon belüli krízishelyzetek megelőzésére és megoldására jöttek létre. Budapesten és a devianciával leginkább sújtott régiókban 1985-ben alakultak meg az első központok. A család és a krízis azóta is változatlan tényező a segítő munkafolyamatban, a problémák viszont egyre változatosabbak, bővültek az idő folyamán. Az alkoholfüggőség mellett megjelentek más szenvedélybetegségek is napjainkban: kábítószer-használat, játékszenvedély stb. A függőségek mellett még jelentős szerepe van a mentális, azaz lelki eredetű, pszichés betegségeknek is, amelyek gyakori előfordulása újabb problémaként jelentkezik.

A társadalmi változások okozzák gyakran a családon belüli problémák megjelenését, ami arra kényszeríti a segítő szakembereket, hogy folyamatosan képezzék magukat a krízishelyzetek felismerése és megoldása érdekében. A segítő szakember főleg a személyiségével dolgozik, ami azt is jelenti, hogy a módszerek egységesek ugyan, mégis a személyiségből adódó különbségek miatt minden esetet máshogyan kezel. A családon belüli probléma tüneteit általában egy családtag „hordozza”, de itt nem elegendő a tüneti kezelés, hanem a probléma okát kell megkeresni és lehetőség szerint megszüntetni. Általánosan elmondható, hogy a családok nem szívesen tárják fel a gondjaikat idegen emberek előtt. Mire a problémának valamelyik családtagon már látható jelei vannak, addigra már hosszú idő eltelt és a segítőnek szüksége van más területen dolgozó szakemberek tanácsára, konzultálásra.

A családgondozás önkéntes alapon, teljes titoktartás mellett kérhető szolgáltatás, kivéve, ha nincsen az ügyben veszélyeztetett kiskorú, mert akkor már kötelező együttműködni a gyermekvédelem területéről érkező szakemberrel a veszélyeztetettség elhárítása, megszüntetése érdekében. A családsegítő központ a szolgáltatást térítés-

mentesen nyújtja. Az önkéntes alapt az jelenti, hogy a segítséget kérő bármikor visszautasíthat bármilyen felajánlott segítséget, illetve a segítséget nyújtó fél is felmondhatja a segítségnyújtást, feltéve, ha a kliens valamilyen előzetesen megkötött megállapodást nem tart be. A kapcsolatfelvétel után kijelölik a család segítőjét, aki köt egy szerződést a családdal, hiszen a probléma megoldása érdekében szorosan együtt kell működniük. Fontos tisztázni az első lépések megtétele előtt, hogy a segítő nem oldhatja meg a helyzetet a család helyett, csupán segít megtalálni a megoldást a számukra, mert az a cél, hogy a család kialakítson magának egy olyan életvitelt, problémamegoldó képességet, amelynek elsajátítása után képes lesz a jövőben már külső segítség nélkül megoldani a krízishelyzeteket.

A családgondozás főleg tanácsadásból, szociális segélyezésből tevődött össze a kezdetekben, ez mára kiegészült számos humányszolgáltatással: a családsegítő központokban van pszichológus, aki párterápiát vagy egyéni foglalkozást tart, van jogász, és ott vannak a családgondozók, akik a klienseknek teljes körű információt, tanácsot nyújtanak a hivatalos ügyeik intézésében, életvezetési tanácsot adnak, illetve koordinálják a családgondozás folyamatát.

A családsegítő központok területi elven látják el a feladataikat. Ha a probléma túlmutat a kompetenciahatárukon, akkor a megfelelő helyre irányítják a segítségre szorulókat. Szakmai kapcsolatot tartanak fenn a területileg illetékes, szociális alapon működő intézményekkel, hiszen gyakran össze kell fogniuk a család több oldalról való megtámasztása érdekében. A központokat jelenleg főleg önkormányzatok tartják fent, de a helyhatóságoknak lehetőségük van szerződni civil szervezetekkel és egyházakkal egyaránt az intézmény működtetése érdekében.

A családsegítő központok a 90-es évek közepére annyi problémával kerültek szembe, hogy felmerült a

gyermekvédelem igénye mint speciális problémamegoldás. A családsegítő központokból kiváltak a gyermekjóléti szolgálatok. A gyermekvédelem már nem önkéntes alapon nyújtott szolgáltatást jelent, hanem kötelezően, a gyermekvédelmi törvényben előírt követelményeknek megfelelően végzett tevékenységet a gyermekek veszélyeztetettségének megszüntetése érdekében.

A családsegítés, a szociális munka megjelenése, a társadalomba történő beépülése új értékeket teremtett. Régebben gyakran az egyén hibájának róttá fel a társadalom a problémáját, mára viszont rájöttek, hogy minden munkaképes emberre szüksége van a társadalomnak. A potenciális munkavállalókat lehetőség szerint munkában is kell tartani, úgy lehetnek hasznos tagjai a társadalomnak. Ennek érdekében pedig szükség van a segítő szakemberekre, a családsegítő központokra, a közös áldozatvállalásra és a szolidaritásra a hosszú távú tervek véghezvitele érdekében.

A család a társadalom legkisebb része, ahol a szocializáció, vagyis a társadalmi normák elsajátítása megtörténik. A családtagoknak manapság egyre kevesebb idejük jut egymásra, ezért ezt csak azzal lehet kompenzálni, hogy az a kevés idő, amit együtt tudnak tölteni, minél tartalmasabb legyen. Szükség van olyan közös élményekre, amelyek segítenek majd a hétköznapi problémák megoldásában.

A civil társadalomban tehát már közel negyed évszázados tapasztalat van a családsegítés intézményrendszeréről, aminek az igénye felmerült a katonacsaládoknál is, tekintettel azok speciális élethelyzetére. Főként a külszolgálat esetében, ami a legmegterhelőbb szokott lenni, mind a távol levő, mind pedig az itthon marad családtagok számára. A civil tapasztalatokat katonai környezetbe ültetve kezdődött meg ez a tevékenység a Magyar Honvédségben is.

*Foltin Hajnalka százados
(MH Vezetési és Doktrinális Központ)*

AKI NEM GYŰJT, AZ TÉKOZOL

Időutazás a katonai relikviák világában

Péterváry István nyá. törzsszászlós legalább annyi ismerősrre tett szert nyugállományba vonulását követően, mint amikor még aktív katona volt. Kapcsolata a fegyverekkel, hadtörténelmi relikviákkal évtizedekkel ezelőtt alakult ki. Mindenképpen érdekes személyiség volt az a fiatal tiszt-helyettes, aki szabadidejében történelmi példákkal illusztrálva mutatott meg egy-egy szűrő- és vágófegyvert vagy sisakot az egykoron életteli verpeléti katonai lakótelep csintalan srácainak (akik közé e sorok írója is tartozott).

– Kedves törzsszászlós úr! Hogyan is kezdődött? Melyek voltak azok a hatások, amelyek felkeltették a fegyverek, a fegyvergyűjtés iránti érdeklődésed?

– Égetni valóan rossz gyerek voltam. Itt most az ötvenes végéről, de inkább a hatvanas évekről beszélek. Az érdekelt, ami robban, szűr és vág. A második világháború, az '56-os események után sok hadieszköz volt szétszóródva az országban. Tanulás helyett is ezekkel a dolgokkal foglalkoztam. Nagypám padlásán az első világháborúból származó tárgyakat találtam, amelyekről nagypám sokat mesélt. Ez további löketet adott, hogy autodidakta módon folytassam önképzésemet, hébe-hóba robbantgassak és szerkesztgessék. Ahogy tette ezt néhány haverom is, akik közül sajnos jó pár sérült meg, robbant fel. Igazából csak a történelmet tanultam. Erre, példastatuálás gyanánt, szüleim minden addig összegyűjtött relikviámat kisöpörték a házból. Reméltek, hátha a lelkesedésem a tanulás egyéb területein is megnyilvánul. Ez éppen hogy fordítva sült el. Dacból megfogadtam, hogy majdan gyűjteményem lesz, belőlem is lesz valaki, aki a fegyverek terén meghatározó gyűjteménnyel rendelke-

zik, és ért is hozzájuk. Budapesti srác voltam. A XVI. kerület erdős, eldugott részein akkor még lehetett találni akár második világháborús, vagy '56-os katonai tárgyakat. Elkezdtem csereberélni. Például 10 szál becsomagolt Kossuth cigiért hozzá lehetett jutni egy szuronyhoz, vagy öt darabból álló nyugatról behozott rágógumiért egy PPS géppisztolyhoz. Akkor még a gyűjtés klasszikus korszakáról beszélhettünk, mára ez az időszak már lezárult. Börzék, kereskedők léptek be a rendszerbe, és gyűjtemények nagystílusú felvásárlása került előtérbe. Ma már nagyobb érték, pénzben jobban kifejezhető az antik, a régi tárgy. Akkor szinte elég volt nyitott szemmel járni az országot.

– Hallhatnánk egy konkrét példát erről?

– Nézzük talán az egyik legemlékezetesebbet. Országjárás közben, egy vidéki portán láttam, hogy földbe leszúrt középkori kardhoz van kikötve egy birka. Kérdeztem a bácsikát, eladná-e a birkát? Mert biztos voltam benne, hogy a kardot, azt semmi esetre sem. A válasz igen volt. Akkor már csak a kikötözéséhez szükséges kardra kérdeztem rá, ami a gondos parasztbácsika sze-

mében már természetesen kötelező kellékként dukált a birkához. Az első igazán értékes középkori kardomra valahogy így tettem szert. Egy másik eset. Az egyik udvarban, szintén középkori pajzsból ittak a kacsák. Na, most azt megvenni csak úgy, a maga kedvéért, nem lehet ám. Azonban én csereként egy komplett korszerű itatót ajánlottam fel az állatállomány gondos gazdájának. A csere mindenkit kielégített.

– Hogyan kerültél a katonai pályára?

– Nagykanizsán lettem sorkatona, nem is akármilyen: az első között váltam páncélos szakaszparancsnokká, majd továbbszolgáló őrmesterként kerültem Verpelétre 1973-ban. Nos, a szülői háttér is erősen érvényesült katonai pályafutásom alakulásában. Körülbelül hatodiziglen mutatható fel katona a családomban.

– Hogyan bővült a gyűjtemény a verpeléti évek alatt?

– Miután megtudták a sorkatonák, hogy mi a hobbim, egyre többen hoztak történelmi tárgyakat. Akkor még ezekről a dolgokról kevés ismeret volt a köztudatban. Az emberek igazából nemigen foglalkoztak velük. Verpeléti szolgálati éveim

A '80-as évek kiállításainak egyikén

Péterváry István kedves fegyvereivel

alatt kapcsolatba kerültem korábbi csendőrökkel, akik jelentősen hatottak rám, és új irány adtak gyűjteményem fejlesztésében is. Számomra meghatározó volt az 1985-ös év, amikor országos kiállítás-sorozatban vettem részt az „Évfordulók” tárlat keretén belül. Verpeléten szolgálni kétségtelenül nagyon jó volt. Azonban a karrieremben fordulóponthoz érkeztem, és szolgálati érdekből áthelyeztek Egerbe, ahol páncélsból páncéltörő lettem.

– **Hogyan lehetett a korábban összeállított gyűjteményt egyik helyőrségből a másikba áttelepíteni? Lakást kerestél a gyűjteményhez?**

– Valahogy úgy volt. A fegyverekkel teli ládák szinte annyit nyomtak, mint a család egyéb bútora. Ennek ellenére folytattam a kollekcióm bővítését. Ismertségem és talán mondhatom, személyiségem további lehetőséget adott ebben. Kiállításaimon idős bácsikák, veteránok kerestek meg. Akkor a kiállítások zömét a helyőrségi klubokba szervezték, és persze nem kellett belépődíjat sem fizetni. Látva a szépen és gondosan összeállított kollekciómat, az idős urak saját emléktárukból ajánlottak fel különböző tárgyakat. Amiket természetesen a következő kiállításon már lehetett is látni. Ez valószínűleg tovább inspirálta az adományozókat. Amikor a hadtörténelemtől, fegyverekről kellett beszélnem, akkor azt teljes magabiztossággal tudtam megtenni. Sokat olvastam, tanultam, képez-

tem magam. Ennek köszönhetően sikeresen vitáztam és érveltem akár még a képzett hadtörténészekkel is. Amikor egy fegyverről nekiálltunk beszélgetni, addigra én már a saját gyűjteményemet képező darabot többször szétszereltem és darabról darabra összeraktam, tehát meglehetősen ismertem.

– **A kilencvenes évek közepére a lányod mellett már a fiad is szépen felcseperedett és azt mondta, hogy...**

–...katoná lesz. Az igazat megvallva, én ennek azért annyira nem örültem. Fegyverek és páncéltörőzetek között nőtt fel. Ennek kellett, hogy hatása legyen. A fiam fegyver- és lőszertechnikus lett. Az SFOR-missziót többször megjárta, és kereste a katonamesterség tökéletesítésének újabb és újabb módjait. Talán azért is vállalkozott önként jó pár ejtőernyős ugrásra is.

– **Meggyőződésed, hogy személyes példamutatásod nemcsak a gyermekedre, de más fiatalokra is hatással volt.**

– A Lenkey János Honvéd Kollégiumban évente megrendezett pályára irányító táborban visszatérő előadó voltam. Haditechnikai eszközökkel, hobbim anyagaival szemléltettem a fiataloknak a „katonáskodás” szépségét. Tajti Ákos fiatal növendékként ott került bele ebbe az örvénybe, és lett gyűjtője, szakértője a kiegészítéseknek, érdemrendeknek. Vigh László zászlós, aki jelenleg Tatán szolgál, meghatározó

huszárgyűjteményt épített fel. Ő rendszeresen meglátogat, és olykor-olykor még csereberélünk is. Lénárt József nyá. főtörzsőrmester közepkori fegyvergyűjteménye szintén figyelemre méltó.

– **Hogyan látod a fiatalabb generáció, a gyűjtőtársak tevékenységét?**

– A klasszikus gyűjtésnek mára már vége. A padlások kisöpörve, az udvarok átkutatva. Ma már a gyűjtés nagyban pénz kérdése. Talán ettől lett egyértelműbb, kiszámíthatóbb a fegyvergyűjtés. A szakmai tudás, a lelkesedés természetesen nélkülözhetetlen. Ami még fontos, az a történelmi tárgyak szeretete, tisztelete.

– **Törzszászlós úr, nemcsak a gyűjteményed, hanem a militaria-boltod is említésre méltó.**

– Már a nyugdíjazásom eljövele előtt érlelődött bennem a gondolat. Töprengtem azon, hogy mi lesz az aktív szolgálati évek után. Mire nyugdíjas lettem, addigra már minden készen állt. Szinte azonnal váltottam egyik tevékenységből a másikba. Már civil ruhában, de „katonás” dolgokkal foglalkoztam. Úgy gondolom, hogy nemcsak a civileknek, de a katonáknak, tűzoltóknak, rendőröknek és számtalan biztonsági szervezetnek is tudtam maradandót alkotni. Száznál több emlékérmét (eredetiben: coin) és hímzett jelvényt, tíznél több csapatzászlót, emlékplaketteket terveztem meg és készítettem el.

– **Két vaskos album tartalmazza a militaria-gyűjtő Péterváry István kiállításainak katalógusait, a köszönő- és elismerőleveleket. Van-e még valami, amit el szeretnél érni?**

– Közel-keleti utazásaim során jól megjegyeztem a következő arab mondást: „Akkor éltél teljes életet, ha ültetél egy fát, nemzettél egy fiút és írtál egy könyvet.” Ebben van némi igazság. Az első két feltelet kipipálhatom. Talán a könyv, amivel még adós vagyok...

– **Törzszászlós úr, mit üzensz a Honvéd Altiszti Folyóirat olvasóinak?**

– Talán egy szép gondolatot ajánlok a figyelmükbe: „A múlt nem mögöttünk van, hanem alattunk. Rajta állunk.”

murinkó

RETRO HUMOR

Altiszti humor *Hende Zsolt* nyá. törzsszászlós tollából, avagy katoná-emberek „nagy mondásai” a szolgálati út megkerülésével. (Honvéd Altiszti Folyóirat mutatványszám, XI. évfolyam 1. szám, 1999. november)

Volt dandárparancsnok: Rajt, szakaszt, zászlóaljbat lehet részegen vezetni, de autót nem.

Szolgálatvezető a katonákhoz: Észte nem adhatok maguknak, nekem se adott senki.

Tiszthelyettes a főnökéhez: Főnök, akkor idejárom pótkocsival és elviszszük a balhét.

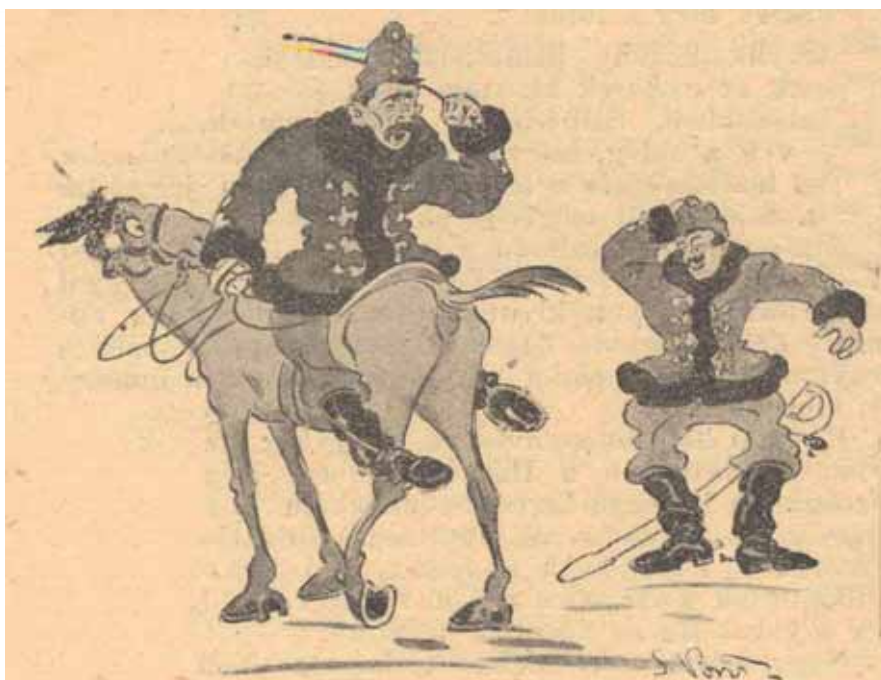
Zászlós az étkezdében: Te, a spenótra azért tették ezt a nagy tükörtojást, mert meg lehet enni, vagy azért, hogy ki ne hűljön?

Aktív őrnagy: A következő jutalmam tavaly volt.

Szerződéses szakaszvezető: Őrnagy úr, leginkább mi, tiszték tartunk össze.

Szászadparancsnok Reziben: Katonák, ez az úgynevezett kenderkötél. Anyaga len.

Volt politikai tiszt: Maga, maga ott zöld ruhában, álljon ide mellém, maga nem való emberek közé.

Ünnep után.

„Őrvezető: „De őrmester úr, hiszen fordítva tetszik ülni a lovon!”

„Őrmester (pityókosan): „Fogd be a szád! Mit tudod te, hova akarok én menni!”

Altiszti Ujság, 1. évfolyam, Bécs 1916. augusztus 15., 1. szám

A százados filozófiája: Gondolkodom, tehát vagyok.

A tiszthelyettes filozófiája: Ha leszokom a dohányzásról, egészségesen fogok meghalni.

Nyugállományú tiszt: A Varsói Szerződés második legjobb katonája én voltam. Csak az Ismeretlen Katona volt jobb nálam.

Az őrmester filozófiája: A sör lassan butít. Nem baj, én ráérek!

KORUNK HUMORA (komikus valósága)

A sereg, ahogy *Egyed Zoltán* szakaszvezető látni engedi.

HONVÉD ALTISZTI FOLYÓIRAT

Megjelenik évente hat alkalommal,
minden páros hónapban

Kiadja a Honvéd Vezérkar
A kiadásért felel: dr. Orosz Zoltán altábornagy

Szerkesztőbizottság:

Elnök:
Kriston István törzsszászlós, a Magyar Honvédség
vezénylőszászlósa
Tagok:
Balog Sándor törzsszászlós
Berek Zsolt törzsszászlós
Bogya Sándor törzsszászlós
Dr. Murinkó Attila mk. alezredes
Papp András törzsszászlós
Sashalmi Zoltán törzsszászlós
Tóth László főtörzsszászlós

A folyóirat kiadásában és terjesztésében
közreműködik
a Zrínyi Média – HM Kommunikációs Kft.
Felelős vezető: dr. Bozsonyi Károly ügyvezető
Kiadói főszerkesztő: Zsalakó István
Szerkesztőségvezető: dr. Isaszegi János

Szerkesztőség:

Felelős szerkesztő: Kiss Zoltán
(06 30 343-4801)
Korrektor: Eszes Boldizsár
Szerkesztőségi titkár: Solti Gabriella
A szerkesztőség címe:
1087 Budapest, Kerepesi út. 29/B
Telefon: 272-02, 459-5355, fax: 459-5354
e-mail cím: altiszti@hm.gov.hu
kisszoltan@armedia.hu

A tördelés a Zrínyi Média grafikai stúdiójában
készült.

Arculatterv: Szabó Bettina
Címlapterv: Dani Márton
Tervezőszerkesztő: Dancs Katalin
Nyomdai munkák: HM Térképészeti Közhasznú
Nonprofit Kft.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető
igazgató

Ár nélküli, belső terjesztésű kiadvány

HU ISSN 1586-2917

A folyóirat teljes terjedelmében olvasható a
www.honvedelem.hu portál digitális
könyvtárában és a
www.parbeszed.hm.gov.hu portálon

A Honvéd Altiszti Folyóirat tagja az Európai
Katonai Sajtószövetségnek (EMPA)

A lapban megjelenő közlemények tartalma nem
feltétlenül esik egybe a HM Honvéd Vezérkar
adott kérdésben kialakított álláspontjával. Ettől
függetlenül helyt adunk a témában megjelenő
más szakmai nézőpontoknak is, amennyiben
azok a megoldás irányába hatnak.

**HAMAROSAN MEGJELENIK
A ZRÍNYI KIADÓ
LEGÚJABB KIADVÁNYA!**

KATONAOLIMPIKONOK

*Magyar hivatásos katona sportolók
a modernkori olimpiai játékokon*

134 páratlan életút, amely révén XX. századi történelmünk
eddig homályba vesző vagy elhallgatott időszakai is feltárulnak.

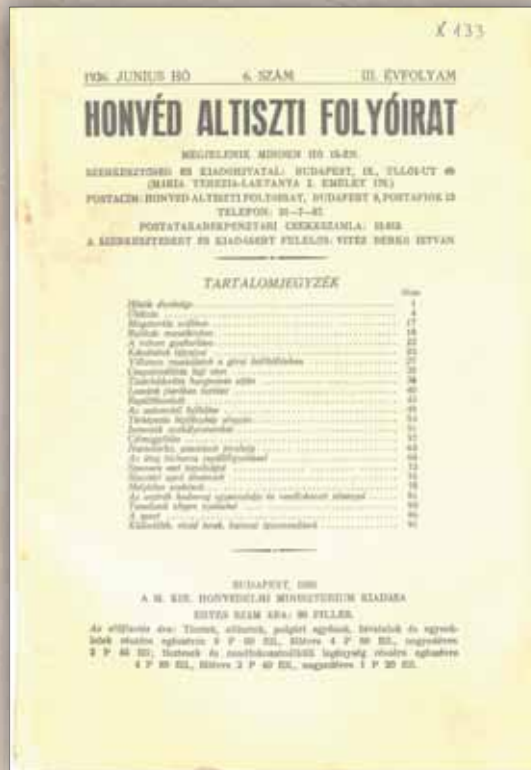
BŐVEBB INFORMÁCIÓK A KIADÓTÓL:

Győr Edina: 06-30-578-1048, gyor@armedia.hu;
Románci Cynthia: 06-30-633-0619, cinti@armedia.hu
Fax: 06-1-459-5382

FOLYÓIRATUNK LAPELŐDEI

A kezdet:
Altiszeti Ujság, 1916

Már a név is azonos:
Honvéd Altiszeti Folyóirat (1934)

Az eltökélt szándékot a címlap is erősíti:
Kinizsi Pál harcra készen

Névváltás után:
Honvéd Tiszthelyettesek Folyóirata